

KIZIL HAYALET İÇ SAVAŞTIR

Kızıl hayalet, işçi sınıfının henüz kendisini kurtaracak kadar olgunlaşmadığı; fakat, burjuva egemenliği tehdit edecek bir gelişme gösterdiği koşullarda, egemenlere karşı ilan edilmiş iç savaştır. Avrupa burjuvazisi, kızıl hayaleti 19. yüzyılın ortalarında açıkça hissetti. Artık onun için bir ölüm-kalım savaşı başlamıştı. Burjuvazinin düşünce dünyası, proletaryanın toplumsal devrim tehdidiyle alt üst oldu. O zamandan bu güne kadar, egemenlerin attığı her adımda belirleyici olan, proletaryadan gelen tehdit oldu.

Bu tehdidin burjuvalarda yarattığı korkuyu anlamak için, bir baskı aygıtı olan devletlerinin gelişimine bakmak yeterli. İşçi sınıfına karşı kullanılacak tüm araçlar güçlendirildi. Devlet her yönden etkinleştirildi. Egemenlik sistemini korumak için baskının her biçimine başvuruldu. Uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin ürünü olan devlet, bu çelişkilerin keskinleşmesini de yapısında yansıtıyor: Emekçi sınıflara karşı şiddetli bir saldırıyı en üst boyuta çıkartarak. Başvurduğu tüm baskı, saldırı ve teröre rağmen, burjuvazi için yaşam hep o ince çizgide sürdü.

İşçi sınıfının aşağılandığı, katliama uğradığı, ayaklanmalarının demir ökçeyle ezildiği; karşı-devrimin zirvesinde bile burjuvazi egemenliğinden emin olmadı. Korkuları boşa değildi. İşçi sınıfı, zincirlerinden boşanan karşı-devrimin en aşağılık saldırılarıyla karşı karşıya geldiği, kurşun yağmuru altında bile; "Toplumsal Devrim!" haykırılarıyla dünyayı alt üst ediyordu.

20. yüzyıla gelindiğinde, proletarya kendi kendini kurtaracak genel koşullara kavuşmuştu. Teori, politika ve örgütlenme yönünden de daha ileri bir toplumu kuracak yeterliliğe sahip olmuştu. Proleter devrimler çağı, nesnel ve öznel gelişmenin ürünü olarak doğdu. İşçi sınıfının kurtuluşu, kendi eseri oldu. Yeni bir toplumsal sisteme, sosyalizme geçiş engellenemedi. Bir kez daha, karşı devrimci zor, ekonominin evrimine yenik düştü. Eğer daha yüksek bir toplumun maddi koşulları eski toplumun bağrında ortaya çıkmışsa, karşı-devrimci zorun yeni toplumun doğuşu karşı-

sında yapacağı fazla bir şey yoktur. Artık toplum, maddi şartları doğmuş olan sorunların çözümünü kendine amaç edinmiştir. Bu amaç; yani daha yüksek bir hayatı kurma, mutlaka gerçekleşecektir.

Kızıl hayalet, kapitalizmle yanyana, ona karşı bir toplumsal sistem olarak görev başındadır. Kapitalizm, yalnızca proleter devrim tehdidiyle karşı karşıya değildir; aynı zamanda sosyalist sistemin de baskısı altındadır. Emperyalist-kapitalist sistem her yönden komünist kuşatmaya alınmıştır. Burjuvazi, dünyadaki komünist yükselişi durdurmak için, ideolojik-politik bir çizgi olarak anti-komünizmi öne çıkardı. Dünyanın tüm gerici güçlerini anti-komünist bayrak altında topladı. Bir yüzyıl boyunca uluslararası proletarya hareketine, komünistlere karşı yapılan her saldırı, yok etme ve aşağılama, bu bayrak altında gerçekleştirildi. Dünya çapında sürdürülen güçlü anti-komünist kampanyalara karşı sosyalizme yönelik durdurulamadı... Çağ, sosyalizmin yükseliş çağıdır.

80'li yıllardan sonra, karşı-devrimcilerin sosyalist ülkelerde geçici olarak iktidarı ele geçirmesi, uluslararası kapitalist güçlerde bir umut yarattı. Sosyalizm tarihe gömülüyor, ilk defa komünizm hayaletinden kurtuluyordu. Bu inanışla, işçi sınıfına karşı yeni bir saldırı başlattı. Saldırı, yüzyıl savaşıdır. Amaç, işçilerin uzun bir tarihi dönemden beri, uzun sınıf savaşlarıyla elde ettiği tüm ekonomik ve politik kazanımları yok etmektir. Böylece, işçi sınıfı her bakımdan güçsüz düşürülecek ve belini doğrultamaz duruma getirilecek. Son iki yüzyıl içinde belki de kendisini ilk defa güven içinde hissedecekti. İşte tam da bu sırada kızıl hayalet yeniden ortaya çıktı. Evet tam da bu sırada, Avrupa'dan başlayan, proletaryanın yeni bir mücadele dalgası, oradan dünyaya doğru yayıldı. 90'lardan itibaren başlayan güçlü kitle gösterileri, çok kısa süre sonra Atlantik'in öteki kıyısına ulaştı. Emperyalist-kapitalist sistemin sağlam kallesi ABD, son 50 yılın en şiddetli kitle ayaklanmasıyla sarsıldı. Burjuvazi, bir kez daha, bu ayaklanmalarda geleceksizliğini gördü.

Avrupa'da uzun zamandır görülen

güçlü kitle eylemlerine, işçi sınıfının tüm kıtayı etkileyen yeni eylemleri eklendi. Avrupa'nın bazı ülkelerinde onyıllardır görülmeyen eylemler ortaya çıktı. Avrupa'nın ekonomik gidişine bakılırsa, işçi eylemleri süreklilik kazanacaktır. Uzlaşmacı burjuva işçi sendikalarının ücretlerin düşürülmesini kabul etmesi, yeni yeni işçi eylemlerini engelleyemez. Sermaye daha fazlasını isteyecektir. İşçi sınıfının bunu kabul etmesi beklenmemeli. Bütün ekonomik ve politik göstergeler, emekçi hareketinin yaygınlık kazanacağını, şiddetleneceğini ve belli bir noktada ileriye doğru sıçrama yapacağını gösteriyor. Sınıf savaşımı tüm uzlaşma çabalarına karşın, kendi doğasına uygun bir sonuca doğru gidiyor.

Kapitalist dünyada iki sınıf arasındaki ilişkiyi belirleyen şey, iç savaştır. Bunun temelinde onyıllardır biriken öfke var. Emekçi sınıfın üst üste birikmiş, çözülememiş sorunları var. Bunun temelinde emek-sermaye uzlaşmaz çelişkisinin olgunlaşması var. Tüm bu olgular, kapitalist sistemin tümünde ortaya çıktı. Aynı temelde iç savaş, küresel iç savaştır. İç savaşın her ülkedeki görünüşü, tonu, biçimi ve şiddeti farklı farklı olmakla birlikte, sahnesi tüm dünyadır. İşçi ayaklanmalarının ilk görüldüğü Atlantik'in iki yakasında ezme ve daha sonraları ise ekonomik yolla etkisizleştirmeye kalkan kapitalistler, şimdi tüm dünyada işçi ayaklanmalarıyla karşı karşıyalar... Kızıl hayalet tüm dünyada!

Sınıflar savaşımının bu tartışmasız olgularına, yaygınlığına ve seyrine rağmen; ekonomik ve politik olguların derinliğine gidemeyenler, son derece yüzeysel sonuçlara ulaşıyor. Sınıf mücadelesinin somut olgularının görüntüleriyle düşünen, fakat özünü kavrayamayanlar bundan daha ileri şey söyleyemez... Eğer nesnel şartları oluşmamışsa, dünyanın tüm örgütçüleri bir araya gelse, dünyada bu kadar kitleyi, böylesine eş zamanlı ve büyük kitleler halinde eyleme yönelmezdi. Fakat, koşulları oluşmuşsa, kitleler, kendiliğinden bile harekete geçebilir. Türkiye'nin ve dünyanın ortalaması sol grupları ise, dünya emek hareketinin büyük eylemini yalnızca seyretmekle kalır.

Proletaryanın sınıf savaşımı, tarihin dönüştürücü gücüdür. Kapitalistlerin bu savaşımı bitirdiğini sandığı bir anda, yeniden onun karşısına çıkmıştır. Her seferinde savaşım yeteneğini pekiştirerek. İşçilerin sınıf savaşımı sürekli proletarya tarafından besleniyor, bu nedenle bitirilemez. Bitirilemediği gibi her geçen gün insanlığın umudu haline geliyor. İnsanlığın yüreğinde ve bilincinde büyük bir yankı buluyor. Tarihsel gelişme öyle bir noktaya ulaştı ki, bu noktada işçilerin sınıf savaşımı tek kurtuluş yoludur.

C.DAĞLI

SINIF FARKLILIĞI VE TOPLUMSAL EŞİTSİZLİK

Bir avuç kapitalistin maddi zenginliği, milyarlarca insanın gelirinden daha fazla. Bu sonuç, kendi başına çok şey anlatır. Dünyanın bugünkü toplumsal düzeni hakkında açık fikir verir. Dünya, birkaç kapitalistin ve zengin ulusun maddi zenginliği, refahı ve mutluluğu için çalışıyor. Üretilen ne varsa, en iyi şekilde dünyanın efendileri yararlanıyor. Tüm bunlar, sermayeye dayalı bir düzende, sermayenin büyümesinin kaçınılmaz sonuçlarıdır.

Karşılaştırma genellikle birkaç kapitalist grup ve zengin ulusla, yoksul ülkeler arasında yapılıyor. Bu, belli bir anlamda doğrudur: Ezen ulus ve ezilen ulus ayrımı kapitalist dünyanın bir gerçeğidir. Fakat ayrım yalnızca ezen-ezilen ulus çerçevesinde yapılırsa, tek yanlı olur. Ulus tek başına alındığında soyut bir kavramdır; daha iyi incelendiğinde, çıkarları birbiriyle karşıt, farklı sınıflardan oluştuğunu ve bu sınıflar arasında bir sınıf savaşımının olduğunu görürüz. Bu nedenle çoğu kez, zengin uluslarla, yoksul uluslar arasındaki karşılaştırma, kapitalist sınıf ile işçi sınıfı arasındaki sınıf ayrımını gizlemek için kullanılıyor. Konu, somut olarak irdelenmelidir.

Birkaç kapitalist ile milyarlarca yoksul (emekçi) insanın gelirini karşılaştırmak, kendi başına, sınıf ayrımının hangi noktaya geldiğini en çarpıcı biçimde ifade ediyor. Sınıflar arasındaki uçurum çok büyük ve derin. Uçurum artık öylesine açık ve elle tutulur ki, burjuvazi bile, bunu istatistiklerle ortaya koyuyor. Bunu yapmasının nedeni, toplu-

mu havaya uçuracak tehlikenin büyüklüğünü ve ivediliğini anlatmaktır. Daha çok üzerinde durduğu politik önlemlerdir. Ekonomik önlemler ikinci planda geliyor. Oysa ki politik alana yansıyan tehlike, ekonomik temeldeki çatışmadan geliyor. Kapitalist sınıfın alacağı ekonomik önlemler, sınıflar arasındaki uçurumu iyice derinleştirdiğinden, düzene karşı, emekçi sınıflardan gelen tehlike de büyüyor. Farklı sınıf bireylerinin gelirleri arasındaki farkı anlatan rakamların çarpıcılığı, esasında bu tehlikenin ne kadar yakın bir tehlike olduğunu gösteriyor.

Kapitalistlerle işçiler arasındaki ekonomik uçurum, yalnızca dünya geneline yönelik değildir. Her kapitalist ulusta, farklı sınıf üyeleri arasında büyük ekonomik mesafe var. Bu mesafe kapanmayacağı gibi, daha da büyür. Sermayenin kendisini genişletmesi, işçilerin sefaletinin derinleşmesiyle ilerler. Bugün birkaç tekelin zenginliğiyle, eğer dünya nüfusu kıyaslanıyorsa; ortaya korkunç rakamlar çıkıyorsa, bu, sermayenin kendi kendini genişletmesinin kaçınılmaz sonucudur. Bundan hareketle, durumun nerelere varabileceğini bir eğilim olarak çıkarabiliriz. İşte dünya nüfusunun büyük bir çoğunluğunun yaşamdan atılmasına neden olan, sermayenin bu tarihsel eğilimi ve işleyişidir.

Karşılığı ödenmemiş emeğe el koyarak, kendi kendini genişleten, büyüyen sermaye, bu nedenle tüm uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarını da içerir. Bu temelde biriken ve merkezileşen sermaye, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının daha bir kes-

kinleşmesini de beraberinde getirir. Kapitalist birikim, sistemin uzlaşmaz çelişkilerinin olgunlaşmasını ve buna bağlı olarak eski sistemin çözülmesinin biricik yolunun da iyice belirginleşmesini getirdi. İnsanlar artık çözebilecekleri sorunları önlerine koyabilirler. Çünkü, içinde buldukları maddi koşullar, sorunun çözümünü de kendi içinde taşıyor. Artık amaçlarını gerçekleştirebilirler.

Farklı sınıf bireylerinin arasındaki büyük gelir farklılığı, bize, toplumdaki toplumsal ve politik eşitsizliğin boyutları hakkında kesin bir fikir verir. Toplumsal ve politik eşitsizlik öyle bir noktaya ulaşmış ki, düzen güçleri bile bundan söz etmek zorunda kalıyor. Toplumsal eşitsizlik herkesin gözü önünde derinleşerek ilerliyor. Feodal toplumda toplumsal statü (örnek olarak, hanedan üyesi olmak) ekonomik güç anlamına geliyordu. Ege-men toplumsal konumda olanlar, bu sayede, hazine desteği alıyor, toprak sahibi olabiliyor, ekonomik olarak bir güç sahibi olabiliyordu. Kapitalist toplumda ise, ekonomik gücü elinde bulduran, politik güce de sahip oluyor, toplumsal nüfusa da. Demek ki, kapitalizmde, ekonomik eşitsizlik, toplumsal ve politik eşitsizliğin temelidir.

Bu tarihsel ve ekonomik gerçeğe rağmen, ütöpik, oportünist ve reformist küçük-burjuva literatür, toplumsal ve politik eşitsizliğin giderilmesini propagandasının temeli ve hedefi yapar. Sosyal adaleti ve eşitliği göklere çıkarır. O-na göre toplumsal eşitsizlik kalkınca, sınıf farklılıkları da kalkmış olur. Oysa ki, tersi doğrudur: sınıf farklılıkları kalkınca, bunun sonucu, her türlü toplumsal farklılık da kalkar. Çünkü, toplumsal eşitsizlik, sınıf farklılıklarının yalnızca sonucudur. Sınıf farklılıkları da, ekonomik temeldeki farklılıklardan kaynaklanıyor. O halde, ekonomik temeli kalkmadıkça, toplumsal ve politik eşitsizlik de kalkmayacaktır.

Toplumsal eşitsizliğin, sınıf farklılıklarının sonucu olduğunun farkına varanlar, bu farklılıkları gidermek için, sı-

nıfların eşitliği düşüncesine varıyor. Öncelikle belirtmek gerekir, sınıfların eşitliği, sınıflı toplumu kabul etmektir. Sınıfların eşitliği, sınıflı toplumun doğasına aykırıdır. Sınıfların varlığı, her tür toplumsal eşitliği dıştalar. Çünkü sınıfların varlığı, eşitsizliğin varolması demektir. Sınıfların kendisi kalkmadıkça, sınıf farklılıkları da olacaktır. Bu nedenle devrimci Marksizm-Leninizm, hedefini sorunun temeline yöneltir: Sınıfları kaldırma.

Birkaç kapitalist aile ile yüz milyonlarca emekçi ailesinin geçimleri karşılaştırılırken ortaya çıkan o büyük fark; emekçi sınıfların nasıl bir ekonomik baskı altında olduklarını anlatır. Daha büyük bir ekonomik güce sahip olan tekeller, emekçi kitleleri daha derin bir yıkım ve sefaletle sürüklüyor. Sermaye büyüdükçe, çalışan sınıfların sefaleti de derinleşiyor. İşte sermayenin güçlenmesinin bazı sonuçları: kitlesel işten çıkarmalar, ücretlerin düşürülmesi, emekçilerin elde edilmiş sosyal haklarına zorla el konması, bunun sonucu yetersiz ve sağlıklı beslenme, daha çok hastalanma ve daha erken ölüm. Önceleri belli kapitalist ülkelerde görülen bu sonuçlar, kapitalizmin dünya egemenliği koşullarında, tüm kapitalist sistemde ortaya çıktı. Emperyalist-kapitalist dünyada emekçi kitleler, ağır bir saldırı altında.

Kapitalizmin halk kitlelerini getirdiği nokta, ölüm-kalım çizgisidir. Ölümcül koşulları tersine çevirmenin yolu, dünyayı ele geçirmektir. İnsanlık için yepyeni bir yaşam ancak, emek hareketinin dünyaya el koyması ile başlar. Bunun ilk büyük adımı, iktidarın devrim yoluyla ele geçirilmesidir. Bunun dışında bir yol, bugünkü koşulları hiçbir biçimde değiştirmeyecektir. Sınıflar savaşımında politik iktidarın nasıl bir öneme sahip olduğunu çok iyi bilen burjuvazi, iktidarını korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Uzun bir tarihsel deneyime ve yüksek bir politik bilince sahip olan uluslararası proletarya hareketi, tüm gücünü bu noktaya, iktidarın ele geçirilmesine yöneltmelidir.

Sınıf farklılıklarının ve toplumsal eşitsizliklerin ortadan kalkmasına varan süreç, iktidarın ele geçirilmesiyle başlar.

C.DAĞLI

“İDEOLOJİMİZİ VE POLİTİKALARIMIZI KİTLELERE ULAŞTIRMAK ZORUNDAYIZ”

Merhaba yoldaşlar;

Halk arasındaki açlık, işsizlik, yoksulluk, sefalet gittikçe yaygınlaşmaya başlıyor. Bunun tek nedeni; burjuvaların lüks bir hayat yaşamalarını sağlayan kapitalizmdir. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin yaşamını dayanılmaz bir duruma getiren kapitalizme karşı daha şiddetli mücadele etmek gerekmektedir.

Dünyanın çeşitli ülkelerinde işçiler, grevler ve eylemler yapmaktadır. Onlar, haklarını arayarak kapitalizmi elinde bulunduran tekellere karşı çıkmaktalar. Bizler de bu yüzden hızla insanların yani işçilerin, köylülerin, öğrencilerin ve ezilen sömürülen bütün halkların yaşamına nüfuz etmeliyiz. Kitlelerle kaynaşıp onları örgütlediğimiz zaman, onların bizi mücadele için sahiplenmesi mümkün olacaktır.

Bu yüzden, ideolojimizi ve politikalarımızı kitlelere ulaştırmak gerekmektedir. Kitlelerle buluşan ideolojimiz ve politikalarımız, büyük bir güce dönüşecek ve mücadelemiz zafere ulaşacaktır.

Antep'ten Mücadele Birliği Okuru

İŞÇİLERE SESLENİŞ

Merhaba Mücadele Birliği Okurları,

Ben 23 yaşında genç bir emekçiyim. Emekçiyim diyorum, çünkü ben de diğer işçi arkadaşlar gibi emeğimi satarak ailemin geçimini sağlıyorum.

Biliyoruz ki, her insanın, her işçinin ayrı ayrı derdi var. Ama her işçinin, ortak bir sorunu var; bu da geçim derdi.

Bugün biz işçilere ödenen asgari ücret; ev kirası, elektrik, su, telefon faturası, çocuğu okula giden bir işçinin evladına vereceği harçlık ve daha sayamadığım, sadece yaşamak için gerekli masrafların hangisini karşılıyor? Hiçbirini! Bir yanımızı örterken, öte yanımız açılıyor. İşçiler, içine girilen ekonomik krizden belini doğrultamıyor. Hükümet, her şeye %10, %15 zam yaparken, sıra asgari ücrete gelince zam oranı %3'e düşüyor.

Peki işçi buna ne zaman DUR diyecek. Hükümet halkın zamlara alışkın olduğunu düşünerek, daha çok zam yapmakta. Artık işçi bu gidişe bir DUR demeli. Artık işçi uyanmalı, işçiler kendi aralarında örgütlenmeli ve bu gidişata bir DUR demeli. Ve işçiler olarak diyoruz ki:

**“FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK”**

Y.E.M.B. Okuru Bir İşçi/
İkitelli

“DEVELER EKTİM, PİRELER BİÇTİM”

ABD işgal ve terör ordusu, Felluce'ye girebilmek için haftalar öncesinden hazırlıklara başladı. Kentin suyunu ve elektriğini kesti, giriş-çıkışları yasakladı ve yiyecek sokmadı. Açlık ve susuzlukla terbiye etmeye çalıştığı kentte, bir tane bile yabancı gazeteci bırakmadı. Böylece, operasyon başladığında, yalnızca, terör gücüne “iliştirilmiş” habercilerin çektikleri verilebilecekti tüm dünyaya. Öyle de oldu. Operasyonun birinci haftasına dek, yalnızca ABD terör kuvvetlerinin büyük zaferleri duyuruldu. 1200 direnişçi öldürülmüş, kendilerinden ise yalnızca 38 asker vurulmuş.

Doğrusu, bu haberlere artık burjuvalar ve onların halk düşmanı yordakçılarında başka kimse inanmıyor. Emperyalizmin basın tekeli, şimdi güvensizlik aşıl原因, öfke yaratan bir aygıt dönüştü. Peki, Irak'ta savaşanların kendi haber ağları var mı? Henüz kendi içlerinde birlik sağlanamadığı için, böyle bir merkezi karargah açıklaması niteliğinde bir şeyler yok. Fakat, bağımsız haber ajansları var, sürekli Irak topraklarından dünyaya savaş haberlerini geçiriyorlar.

Bunlardan bir tanesi, merkezi Mekte'de bulunan Mafkarat-El İslam haber ajansı. Bu ajansın şu an savaşın yoğun olduğu bölgelerde oldukça yoğun geniş bir muhabir ağı bulunuyor. Günlük olarak savaşın her çatışması derleniyor. Yerel muhabirler, haberlerini, direniş gruplarının resmi açıklamalarından çok, görgü tanıklarına, halka ve kendi gözlemlerine dayandırıyorlar.

Biz, bu ajansın geçtiği haberlere dayana-

arak, 21 Ekim-31 Ekim 2004 arası, yani yalnızca 11 günlük bir savaş bilançosu çıkardık. Eksik olduğu şüphe götürmez, ama savaşın genel seyrine ilişkin bir fikir vermek için yeterli.

Mafkarat El-İslam adlı haber sitesinin 21 Ekim-31 Ekim tarihleri arasında yer verdiği, direnişçilere ait pusu, bomba, hücum, çatışma, suikast, top ateşi, büyük baskılar, vb. biçimlerde gerçekleşen eylem sayısı: 390. Günün ortalaması: 35 saldırı. Geçen sene bu zamanlar bu sayı çok daha azdı.

Bu 390 saldırı, çatışma, vb. eylemlerde öldürülen işgalci asker sayısı tam 1003. Günlük ortalama, 90 ABD'li ve diğer işgalci güçlerden kayıplar oluyor. Yaralananların sayısı ise belirsiz. ABD, işgal başladığından bu yana kayıpların gizlemeye özen gösteriyordu. Ama, her gün 90 askerin ölümünü daha ne kadar gizleyebilecek?

Bütün bu süre içinde, yani 11 gün içinde, savaşçı Iraklı grupların kaybının, yalnızca 96 olduğu gözlenmiş. Oysa, çok yeni bir araştırmaya göre, işgal başladığından bu yana, ölen Iraklıların sayısı 100.000. İşgal başladığı günden bu yana, her gün ortalama 150-200 kişi öldürüldü. Oysa, son 11 günün bilançosuna göre, direnişçiler günde en çok 10 kişi kaybediyor. Öyleyse, ABD'nin Irak'ta vurduğu insanların %95'i silahsız sivillerdi. ABD, direniş karşısında, orantısız büyüklükte verdiği kayıpları, anlaşılabilir silahsız kitleleri katlederek telafi ediyor. ABD'den başka ne beklenirdi ki?!

11 günlük süre içerisinde, işbirlikçi yöneticilere, kukla yönetim ordusuna ve işbirlikçi Şii İslam destekli Bedir Tugaylarına karşı yapılan eylemlerde 183 kayıp var. İşbirlikçi kurumlar, Irak'taki halk savaşının temel hedeflerinden biri olsa da, hedef önceliği işgalcilerde. Savaşçılar, işbirlikçi kurumlara karşı saldırırken, seçici davranıyorlar.

Bu sayede, ABD'nin besleyip eğittiği 120 bin kişilik polis gücünün önemli bir bölümü halkın savaşını destekliyor.

İşgalci askerlere kayıp verdiren eylemlerin en büyük bölümünü; yola döşenen mayınlar, uzaktan kumandalı bombaların patlatılması oluşturuyor. Sanıldığı aksine, feda eylemleri, bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar az. Devriye gezen birlikler, lojistik güç ve malzeme taşıyan konvoylar, yani kara yoluna çıkan her birliği, sadece birkaç kilometre bile olsa, yolculuğunu sağlam bitireceği şüpheli. Bradley tipi zırhlı araçlar, Humvee'ler de korunmaya yeterli olmuyor. Çok güçlü patlamalar karşısında zırhlı dayanmıyor. Son zamanlarda savaşçılar, bu tür bombalama eylemiyle birlikte, konvoyu daha büyük zarar vermek için, RPG7, SPG9 gibi roketlerle, BKC ağır makinalılarla, yıldırım hücumları yapıyorlar. Ve ABD destek birliği gelmeden çoğu kez kayıpsız geri çekiliyorlar.

Irak'lı savaşçıların başvurdukları eylemlerde ikinci sırayı, askeri üslere, komutanlık ve yönetim binalarına, karakol ve kontrol noktalarına yönelik, havan ve füzelerle yapılan saldırılar alıyor. Özellikle Bağdat ve çevresindeki yönetim binaları, hava üsleri, 120 mm. havan toplarıyla, Katyuşa ve Grad gibi güçlü roketlerle, eski Irak ordusunun envanterinde bulunan Tarık, Aadid, Road ve Ebabil gibi adlarla anılan çok güçlü füzelerle sürekli taciz ediliyor. ABD üsleri, bazı günler, beş-altı kez bu tür güçlü füze ve bombaların etkisiyle sarsılıyor. Bu üslerde saldırıların sonuçlarına ilişkin hiçbir bilgi bulunmuyor. Irak, çoğunluğu dümdüz arazi olan bir ülke. Nehirler dışında doğal bir engelin bulunmadığı alanlarda, tek katlı bir ev bile, havan, füze tipi savaş araçları için doğal siper halini alıyor. Bu nedenle Irak'taki işgal karşıtı savaş, bir “havanlar savaşı” biçiminde ilerliyor.

Öyleyse, artık şunu düzeltelim. Irak'ta savaşçılar, hemen her alanda tam bir gerilla saldırısı içinde. Düşman, bir halk denizi tarafından kuşatılıyor; düşman ordusu üslerin-

den çıktığı anda, saldırıya uğruyor. Öte yandan, onlar için üslerde kalmak da güvenlik anlamına gelmiyor. İşgalci ordu bir an saldırı tehdidinden kurtulamıyor. Ortada, direnişin ötesinde bir savaş var. Sürekli saldırıyla işgalci ordunun morali bozuluyor, işleyişine darbe indiriliyor, hareketsiz bırakılıyor. ABD, Felluce'ye operasyon için 10 bin askeri bile ayıramamıştı; eğer İngilizler 3 bin askerlerini Bağdat tarafına kaydırmasalardı, bu operasyonu ABD'liler yapamayacaktı. Çünkü 140 bin kişilik ABD işgal ordusu, tümüyle savunma konumundadır; üslerini, komutanlıklarını, tüm resmi yönetim binalarını, sürekli hale gelen saldırılardan korumak için, onbinlerce asker, oldukları yerde çakılı kalmaktadır. Oldukları yerde çakılı kalmak, işgal ordusunu hareketsiz, hantal bir hedefe dönüştürüyor. Lojistik malzeme ve ihtiyaçlarını karşılamak için ihtiyaç duydukları ikmalleri, güçlerini belli yerde toparlama ve gerektiği anda dağıtma gibi operasyonlara istedikleri anda giremiyorlar. Bu durumda, daha büyük saldırıların hedefi haline geliyorlar. Ve bunun intikamını, halk denizinden alıyorlar. Bu denizi kurutmak için saldırıyorlar sadece. Bu saldırılar, savaşçılara büyük darbe vurmaktan o kadar uzak ki, TV ekranlarında işgalcilerin attıkları zafer çiğhıklarına rağmen, her şey, "develer ekim, pireler biçtim" sözüyle açıklanabilir.

Felluce'nin Kaderi

21-31 Ekim arasında yapılan gerilla saldırılarına baktığımızda görüyoruz ki, eylemlerin ezici çoğunluğu Bağdat ve civarındaki kasabalarda yoğunlaşıyor: Ebu Garip, Latifiye, Mahmudiye, Gazaliye ve Saddam Hava Limanı yolu... Daha sonra Ramadi ve Bakuba geliyor. Son günlerde Musul'daki saldırılarda belirgin bir güç birikmesi göze çarpıyor, Felluce bu listenin hiçte başlarında değil.

Irak'taki Halk Savaşına %100 destek veren Felluce'de ne yazık ki tek politik örgütlü güç Müslüman kardeşlerle bağlantısı olan İslam Partisi. Felluce'de sayıları 150'yi aşan camiler, imamlar ve şeyhler yoluyla etkin oluyorlar. Bu yılın Nisan ayında ABD'nin Felluce'ye düzenlediği ilk saldırıda, kukla hükümette temsilcileri olan bu işbirlikçi İslam Partisi, çatışmaların sonuna doğru, yani ABD'nin kente giremeyeceği anlaşıldığında, arabuluculuğa soyunmuş, kente kendi insanlarından oluşan bir yönetim atamaya girişmişlerdi. Kentin savaşçıları, bu partinin Felluce'li yöneticilerini ihanetle suçlamaktan çekinmemişti.

Mayasında emperyalizmle işbirliği olan bir partinin etkin olduğu Felluce, Nisan a-

yından bu yana savunmaya çekilmiş durumdaydı. Bu geçen süre içinde ABD, uçaklarla kenti sürekli vururken, kentteki işbirlikçiler, hedefleri uçaklara haber veren lazer yönlendiricileriyle bu katliamlara ortak oldular. Bu sayede, öncelikle sanayinin yoğunlaştığı emekçi mahalleleri vurulan kentin halkı, göçe zorlandı. Bir zamanlar nüfusu 400 bin olan kent, son saldırı öncesinde 50 bine kadar düştü. Yani, işbirlikçi bir partinin etkisinde, savunmaya çekilmiş ve nüfusunun çoğunluğu göçe zorlanmış bir kent olarak Felluce, ABD'nin yutacağı bir lokma halini almıştı.

ABD, Felluce'ye saldırarak hem kendi Dışişleri Bakanlarının bile itiraf etmek zorunda kaldığı ("savaşı kaybediyoruz" diyordu. Colin Powell) gerçeğe karşı, halen ayakta olduğunu gösterecek; hem de bugüne dek kendisine ayak bağı olan BM, AB gibi güçlere karşı, 3. Dünya Savaşı'nda ne denli kararlı olduğunu, ne kadar ileri gidebilecek denli sağlıksız bir ruh halinde bulunduğunu da gösterecekti. Nitekim, Felluce'den gelen sivil katliamı görüntülerini yorumlayan çoğu burjuva yazar, tıpkı Eylül ayında çocukların katliamına imza atan gericilerin yarattığı şokta olduğu gibi, dünyanın artık hızla çılgınca bir savaşın içine sürüklendiğini kabul ettiler.

Irak'ta Geleceği Kazanmak İçin

Bu kez Felluce'ye yapılan saldırı da, Şii nüfusun sessizliği dikkat çekti. Sadr'ın grubu Mehdi ordusu, çeşitli vaatlerle, Şia düzeninde garantilenen çeşitli konular ve ödünlemelerle sessizliği sürüklenmişti. Bu durum, bir kez daha, Irak'ta Halk Savaşı'nda, ulusal çapta bir önderliğin ne denli önemli olduğunu hatırlattı. Şii nüfusa kim çağrı yapabilir? Aradaki dini, etnik, aşiret sel duvarlar nasıl kaldırılabilir?

Geçen yıl yayımlanan bir araştırma raporuna göre, o güne dek eylemlerde, çeşitli bildirilerle adını duyurmuş olan savaşçı grupların toplam sayısı, tam 54. Bunların çoğunluğunu karakterize eden, yerel örgütler olmaları ve o yerin dini etnik kimliğini, kendi politik hedefleri haline getirmeleri. Yine de, bu örgütlerin çoğunluğu, ister sunni, şii, ister laik ya da dindar, ister Arap, Kürt veya Türkmen olsunlar, kiminde daha

belirgin olmak üzere, ulusal bir eğilim var. Esasında, ulusal hedeflerini, hemen hepsi kendi yerel dillerine ve özelliklerine göre dillendiriyor ve yorumluyorlar, olan budur. Yerel düzeyde ve yerel örgütlenmede yoğunlaşan savaş, tüm güneyden kuzeye, Irak topraklarının bütününe kapsayan tek bir söylem içinde kaynaşmadı. Böylesi, etnik, dini, aşiret sel duvarların ötesine geçebilecek maddi desteğe, örgütlenme araçlarına, discipline ve birikime sahip, yalnızca iki grup bulunuyor: Baas geleneğinden gelenler ve komünistler.

Baasçılar, büyük maddi desteğe rağmen, artık tek parça değiller. Çoğunluğu Saddam karşıtı. Azınlıkta kalan bir grup, halen daha Saddam destekçiliği yapıyor. Bunun yanında, Baas ulusçuluğunu islami söyleme çevirenler tersine laik söylemi kuşananlar da var. Bu bölünmeler nedeniyle, eski Baasçılar, farklı gruplar arasında faaliyet yürüterek etkin olma yoluna gidiyorlar.

Irak Komünist Partisi'nin işgali onaylayan tavır, tam bir ihanet oldu. Geçmişte en güçlü parti örgütüne sahip bu partiden, IKP-Alkadre ayrıldı. Alkadre, IKP içindeki kimi yöneticileri doğrudan CIA ajanlığıyla suçluyor. İdeolojisiindeki laik doğaya rağmen, savaşımı dinsel, etnik, aşiret sel ayrımlardan kurtarıp, sınıfsal bir temele dayandırmasına rağmen, şu andaki savaşın ulusal ve dinsel karakterine uygun bir taktik geliştirerek, ülkenin tümünde etkin olmaya çalışıyor. Alkadre dışında, Ulusal Direniş Tugayları, Ulusal Kurtuluş Ordusu, Demokratik Irak'ın Kurtuluşu için Genel Sekreterlik, Devrimin Silahlı Tugayları gibi, ilerici-devrimci nitelikte olan solcu silahlı savaş grupları da oldukça etkin.

Savaşımın doğası, işbirlikçi burjuvalarla, işgalci emperyalizme doğru yöneldikçe, onun devrimci ve halkçı doğası çok daha berrak açığa çıkacaktır. İşte o zaman Irak toprakları, uzak olmayan bir gelecekte, ABD emperyalizminin mezarını kazmak onuruna kavuşacak. Bu bir rüya değil. □

SSK'ların Yıkımına Karşı KAPİTALİST SİSTEMİ YIKMA MÜCADELESİ

Beterin beteri vardır, derler. SSK ve diğer sosyal güvenlik kurumları, hükümet tarafından ortadan kaldırılıyor.

Yalnız, en baştan bilinmelidir ki, aslında bu, hükümetin inisiyatifinde değildir. Emperyalizme bağımlı olan Türkiye’de ülkenin ekonomisini IMF yönlendirir; kararları IMF verir ve hangi hükümet olursa olsun, IMF’nin programı itirazsız uygulanır.

Sosyal Güvenlik Kurumlarını ortadan kaldıran yeni IMF programında amaç, daha çok kaynağın dış borç ödemesine ayrılmasıdır. Kapitalist sistem, borç zinciriyle tüm dünya çapında öyle sıkı bir şekilde birbirine bağlı ki, sistemin işleyebilmesi için, borçların ödenebilmesi zorunlu.

Türkiye’nin emperyalist sermayeye olan borcunu döndürebilmek için “sıkı mali disiplin” çerçevesinde, SSK ve diğer sosyal güvenlik kurumları yok ediliyor. Bu kurumlar, bugüne kadar ki varlıklarıyla kapitalist sistemin dayanılmaz hale getirdiği sefalet içinde yaşayan emekçiler için -çoğu zaman sürdürdüyse de-, onların yoksulluğunu çekilir hale getiren bir konumdaydılar. Bunun için TC, bu zamana kadar, bu kurumları işletti, paralar harcadı. Özellikle iç-savaş koşullarında, yoksul halkın ayaklanmasını frenleyen bir araç olarak ayakta tutmaya çalıştı. Emeklilik düşü, sınıfın en deneyimli işçilerinin bile ayağına pranga oldu. Karnını zor doyuran yoksul ailelerin çocuklarından biri hastalansa, dar gelirlerinin çoğunu ilaca-tedaviye harcamaları yüzünden karşılaşacakları durumun yaratacağı toplumsal patlama tehlikesi, sermayenin bu kurumları bugüne dek ayakta tutmasına neden oldu. Bu işin bir yönü. Öte yandan bu kurumlar ilaç tekellerince büyük kar kapısı olarak kullanıldı. İlaç tekelleri yıllarca SSK’lara fahiş fiyatla ilaç satarak kendi borularını öttürdüler. Ve devlet, bu çarkı, emekçilerin ödediği vergi paralarıyla döndürdü.

Bugün SSK’ların tasfiye edilmesi, kapitalist sistem için bir zorunluluktur. Çünkü, devasa dış borçların ödenebilmesi için, ekonomik kaynakların artık %60’ından fazlasının emperyalizme gitmesi gerekiyor. Sermayenin iktidarı bu kaynağı, sosyal güvenlik kurumlarına akan paraların yönünü çevirerek yaratıyor. Yoksulların sağlığı, IMF’nin ve Türk işbirlikçi sermayesinin umurunda mı? Yaşamış ya da ölmüş, etinden, yününden yararlanıldığı müddetçe kullanılan bir sürüye sosyal güvenlik ne gerek, diye düşünüyorlar. Tek endişe, emekçi halkların gerçekten koyun olmamalarıdır.

Dünden daha çetin ekonomik çöküş içine girecek olan; kapitalist ticaret sistemin dişlileri arasında çaresiz kalacak olan halkın, ayaklanmaya bir adım daha yaklaşmasına neden olacak bu gelişmeler, sermaye tarafından askeri önlemlerle desteklenmek zorundadır. Zaten daha niyet mektubu aşamasında IMF politikaları kanlı katliamlarla ilan edilmemiş miydi? Hatırlansın; Ecevit

19 Aralık 2000’de Türkiye’nin her yerinde siyasi tutsaklara yönelik yapılan kanlı operasyon ardından yaptığı ilk açıklamalarda, “IMF programlarını hayata geçirmek için cezaevlerinde asayiş sağlamak zorundayız. Cezaevlerinde asayiş sağlanmadan, sokaklarda asayiş sağlayamayız” dememiş miydi? Ordu güçleri, sık sık yaptıkları tatbikatlarda, “kitle gösterilerine müdahale”, “uluslararası terörizme karşı, bölgesel ayaklanmalara acil müdahale” senaryolarını işlemiyor mu?

Sermaye sınıfı, atacağı her ekonomik adımın nasıl sonuçlar doğuracağını böyle iyi tespit ederken, bu acımasız egemen sınıfın karşısında yaşam kavgası veren emekçileri mücadeleye çağırın ne kadar kitle örgütü, siyasi hareket varsa, derin düşüncenin iyi olmayan yavan ve kof bir zemininde hareket etmektedirler. “SSK halkındır, satılamaz” diyerek harekete geçecek olan, bilinci yetersiz emekçi yığınlar anlaşılabilir elbette. Ama bilinçsiz kitleleri gerçekten kazanıma götürecektir bilinci ve yönü vermesi gereken örgütlerin de bu anlayışa sarılmaları, farklı bir şeyi gösteriyor. Bu, yapıların reformistçe akılsızlıklarıdır. Kapitalizmi aşamamanın basitliğiyle, eskiyi geri getirmeyi istemektedir.

IMF, emekçi halk için yıkım-ölüm anlamına gelen programına haklı olarak reform demektedir. Çünkü, emekçilerin iliğine kadar sömürülmesi ve yaşam hakkından yoksun bırakılması, emperyalistlerle işbirlikçi sermaye azınlık sınıfının palazlanıp zenginleşmesi demektir; emekçilerin yıkımı, sermayenin reformudur. Vahşet üreten kapitalist örgütücü sistemin, tıpkı bir mengene gibi, emekçiyi daha iyi kısıp için vidasını sıkıdır reform.

Emekçi halkların yaşamını kurtarmak ise, sermaye sahiplerinin yıkımıdır. Ama bu, SSK’lar eskisi gibi korunarak yapılamaz, eski durumu savunmak budalacadır; çünkü, eski durumda da emekçiler sürünmekteydiler. Geçmişte bu güvenlik kurumlarına sermaye sınıfı egemen değil miydi? Eskiye korumak isteyen akıl, kısır döngü ve çıkmaz içinde bocalayan bir çizgidir: Sermayenin hep bir adım gerisinde, kendini sermayenin atacağı adımlara direnmekle koşullandırdığı için, sonuçta bu adımların atılmasına da hiçbir zaman engel olamayan bir çizgidir. Çünkü, IMF programlarını uygulamakta kesin kararlı burjuva sınıf karşısında, ancak kararlı ve gittiği yere kadar gidebilecek bir mücadeleyle zafer kazanabilir. Ve bugün, işçi ve emekçilerin, genel grev de dahil, eylemlerini doruğa çıkarmaları, tıpkı Bolivya’daki gibi mümkün olabilir. Bu ise, burjuvazinin saldırıları karşısına devrimi koymaktan başka bir anlama gelmez. O zaman, geçmişte koruma düşüncesi niye? Bu düşünce o kadar güçsüz ve anlamsız ki, emekçilerin eylemlerinde sonuna kadar gideceği bir zemin olamaz. Büyük güç, geleceği kazanmak için harekete geçebilir.

Kapitalizm kendi sınırları içinde yarattığı, “sosyalizme alternatif”, sosyal devletini, kendisi artık taşıyamayınca, ayaklanmaya neden olacağını bile bile yıkıyorsa, bundan geri dönüş yok demektir. Devrime yürümek için, tüm emekçileri aynı noktadan harekete geçirecek mücadelelerden birinin kaldırıcı olarak, SSK’ların yıkımına karşı, kapitalist sistemi yıkmayı emekçilerin kafasına sokmak, halkın yaşamında köklü değişimlerin başlangıcı olacaktır. Emekçi halkların hayatında köklü iyileştirmeler için de devrim gerekiyor. □

AĞLAMA FİLİSTİN

Arafat'ın ölümü bir dönemin son perdesini indirdi.

Kahire'deki ruhsuz ve ikiyüzlü devlet töreninden sonra, Ramallah'taki öfke, coşku ve kabaran insani duygular, yoksul giysiler içindeki tere bulanana acı, gerçekten görülmeye değerdi. Filistin halkı, belki de son kez, tüm bir ulus olarak davrandı: Arafat'ı uğruna ömrünü adadığı topraklara gömdü.

Üzerine toprak örtülen, sadece Arafat değildi; O'nunla birlikte, Filistin kurtuluşunun toplumun bütün sınıflarını birleştireceğine ilişkin ulusal-birlik hayalleri de gömüldü. Aslında, 2. İntifada'nın başlamasından bu yana, Arafat'ın öne çıkan ulusal önder kişiliğiyle uzatmaları oynayan bu hayal, yerini şimdiden, ulusa öncülük için farklı sınıfların çatışan çıkarlarına özgü çabalara bıraktı.

20. yüzyılın ilk yarısında Filistinliler, tüm Arap dünyası adına, "Kutsal Toprakların Savaşçıları" olarak göründüler. Zaman ilerledikçe ve Siyonist İsrail devletinin arkasındaki emperyalist çıkarlarının gerçek yüzü açığa çıktıkça, Filistin halkının mücadelesi de, emperyalizme karşı ulusal devrimci nitelikleriyle öne çıktı.

İşbirlikçi Arap gerici devletleri, Filistin kurtuluşunun bu niteliğinden korktular. İşte o andan sonra Filistinliler, kendilerini bütün Arap dünyasından farklı görmeye başladılar. Bu ulusal karakter ve ulusal mücadele, kendine özgü liderini yarattı: Arafat.

Bir elinde zeytin dalı, bir elinde silahla BM kürsüsüne çıkan Arafat'ın bu tavrı, onun temsil ettiği Filistinli burjuva sınıfın politik çizgisini özetliyordu: Burjuva dünyaya zeytin dalı; Filistin halkının egemen olabilmesi içinse, siyonizm karşısında silah. Güçlü sosyalist blok ile emperyalist bloğun tüm dünyada karşılıklı güç dengesi oluşturdukları o dönemde, Arafat gibi ezilen ulusların burjuvalarında, bir atımlık devrimci barut bulunuyordu.

Yüzyılın sonunda durum değişti. Filistin burjuvaları, hem emperyalizmle, hem de bizzat Siyonist İsrail sermayesiyle sıkı bağımlılık ilişkileri geliştirdiler. Bu bağımlılık ilişkilerinin bugün geldiği aşamayı size bir hafta önce olgularla göstermiştik. Dağılan sosyalist blok, emperyalizme geçici bir üstünlük imkanı verdiğinde, tüm ulusal burjuvalar gibi, Filistinli burjuvaların da son devrimci barutu tükendi. Sosyalizmin yarattığı

denge yok olunca, bu denge alanında o güne kadar yürütülen bağımsız politika olanağı da yitirilmiş oldu. Ya kapitalist dünyadan alacakları güçlerini, ya da kendi emekçi halklarına dayanacaklardı. Filistin'in burjuvaları, kendi sınıf varlıklarını ve ayrıcalıklarını koruyabilmek için birinci yolu seçtiler. Filistin halkının özlemlerine, kurtuluş istemlerine çok uzak olan Oslo Barışı, bu politik ortamda imzalandı; bir emperyalist barış olarak.

Oslo sürecinden, halk memnun değildi elbet. Ama darmadağın, mülteci kamplarına sıkıştırılmış bir toplumu yok olmaktan kurtarıp, bir ulus haline getiren tarihsel bir savaş döneminin simgesi olarak Arafat, Filistin Özerk Yönetimi başkanlığına seçildi.

Oslo süreci işlediği müddetçe Arafat liderliğine emperyalizmin ve siyonizmin ihtiyacı vardı. Ama, bu süreci paramparça eden 2. İntifada patlak verince ve Arafat liderliği biriken sınıfsal çelişkileri artık denetim altında tutabilecek konumu kaybedince, Arafat'ın ipi çekildi.

Arafat Zehirlendi

Tüm dünyanın bildiği sırrı tekrarlayalım: Arafat, emperyalizm ve siyonizm tarafından ortadan kaldırıldı. Tartışmalar aylar öncesinden başlamıştı. Önce İsrail, sonra ABD, açığa Arafat'ın öldürülmesi gerektiğini dile getirdiler. Hatta Arafat sonrası senaryolar bile hazırlandı. Ölüm fetvası çoktan çıkartılmıştı. Arafat'ı zehirlediler. Bu operasyonda ona yakın yöneticilerin rolü, elbette bir gün açığa çıkacaktır. Ama Arafat, asıl, 2. İntifada'nın kurbanı oldu.

Oslo Antlaşması Filistinlilere, kendi topraklarının yalnızca %22'sinde, oldukça sınırlı ve kuşatılmış bir özerklik sağlıyordu. Bu kuşatılmışlığın bütün yükünü yoksul Filistinliler çekti. Ama halk, ezilmeye ve aşağılanmaya daha fazla katlanamayacağını 2. İntifada'yı başlatarak gösterince, emperya-

Filistin

lizm ve siyonizm, başka bir çözüme doğru evrildiler.

Bu çözüm, Filistin halkının topraklarından tümüyle sökülüp atılmasını, tümüyle mülteci durumuna düşürülmesini öngörüyordu. Bu çözümün birinci adımı, Şaron'un "Gazze'den çekilme" planıdır. Plan uyarınca, önce Gazze'deki küçük toprak parçasına sıkıştırılan Filistin halkının, Batı Şeria ile tüm bağları koparılacak, Batı Şeria'ya binlerce yeni siyonist yerleşim alanı kurularak burası tam anlamıyla işgal edilecek ve planın son adımında Kudüs, İsrail devletinin başkenti ilan edilecektir.

"Gazze'den çekilme" planının arkasındaki esas amacı, Şaron'un başdanışmanı Dov Weissglas, şöyle özetliyor: "*Barış sürecini dondurmak, Filistin devletini gündemden çıkarmak.*" Başdanışman, bu planın bizzat ABD yönetimince hazırlanıp, kongre tarafından onaylandığını da belirtiyor.

Siyonist devletin, kendi varlığını koruyabilmesi için, bu plan tek çıkış yolu. Ekonomisi çökmüş durumda. Uluslararası planda git-tikçe yalnızlaşıyor (ABD ve TC'nin stratejik dostluğu hariç). Bu koşullar, onun iç çelişkilerini derinleştiriyor. İsrail'in insanlık dışı uygulamaları bir işe yaramıyor ve bu baskı, ordunun en seçkin kademelerinde bile çatlaklara yol açıyor. Siyonist devlet, Weissglas'ın deyi-miyle: "*Teröristlerle savaşmayı reddeden pilotların, komandoların ve yetkililerin mektuplarıyla bunalmış-tı.*"

"Gazze'den çekilme" planı, kağıt üzerinde, yüz-den fazla Yahudi yerleşiminin Batı Şeria'ya taşınmasını öngörüyor. Fiiliyatta hayata geç-meyen bu plan bile, İsrail devletinde çatlamlara yol açıyor. Haaretz Gazetesi yazarlarından Uri Aery'ye göre bu durum, İsrail'de çok ciddi bir iç-savaş tehlikesini, kapının eşiğine kadar getirdi. Filistin halkı ve kurtuluş mücadelesi varoldukça, siyonizm parçalanacak.

Sırat Köprüsü

İşgalin devamı ve darmadağın bir halk, Filistinli burjuvaların işine geliyor. Bu sayede, taşeronluk yaptıkları siyonist tekellere en ucuz emek-gücünü sağlıyorlar. Bu planın yürütmesi i-

Arafat Yüzbinlerle Uöürlendý

çin, önce Filistin toplumunun bir ulus olarak çözülmesi gerekiyordu. Arafat'ın ölümü, Oslo sürecinin zaten ortadan kaldırdığı Filistin ulusal birliğine son darbeyi vurdu.

Filistin halkı, burjuvazinin yönettiği burjuva ulusa karşı son görevlerini yerine getirdi. Geçmişin ölü elini, ulusun varolma tarihinde yerine getirdiği misyona uygun bir saygı içinde, toprağa gömdü. Ama, sakın ağlama Filistin halkı! O, bir türlü kırmaya kıyamadığım kabuğun altında toplanan irin, şimdi vücudundan tümüyle akıp gidecek. Sırat köprüsü geçildi, geri dönmek mümkün değil. Artık, burjuvazinin öncülük ettiği bir ulus değil, proletarya ve diğer emekçi sınıfların öncülük edeceği bir "ulusal birlik" dönemi açılıyor. Belki bu sayede, Hamas gibi, Filistinli burjuvaların "diğer yüzü" olan örgütlerin gerçek amaçları daha iyi açığa çıkacaktır.

Hamas, daha şimdiden, Arafat'tan boşalan, ama artık dönemi geçmiş tarihsel misyona soyunmuş görünmüyor. Hamas, Arafat'ın ölüm haberiyle birlikte, ilk defa seçimlere katılma işareti verdi. Bu koşullar altında seçim yapılabilir mi, şimdiden belirsiz; ama önümüzdeki günler, Hamas gibi gerici öz taşıyan yapıların burjuva niteliklerinin açığa çıkacağı günler olacak.

Önümüzdeki günler, Filistin halkı için, daha zorlu olacak. Bu halk yenilmez, ama tek başına siyonist devlet aygıtını parçalaması oldukça zor. Bu halk, en başta bölge halklarının, sadece alkışlarını değil, devrimci savaş naralarını

“LATİN AMERİKA’NIN KESİK DAMARLARLARI” YENİDEN BAĞLANIYOR

Uruguay’da 31 Ekim tarihinde yapılan cumhurbaşkanlığı seçimini ilk turda %50’yi aşan Tabare Vasquez kazandı. “Sosyalist bir parti” olarak tanınan Geniş Cephe Partisi’nin adayı olan Vasquez, ilk konuşmasında “ağaçları kökünden sallayacak bir değişim” vaat etti. Vasquez’in ağaçları kökünden sallayıp sallamayacağını bilmiyoruz ama, Uruguay’da tam 174 yıl sonra, “sosyalist” bilinen bir partinin adayının seçimleri kazanmış olması, Latin Amerika’da bazı ağaçları kökünden söküp atacak bir fırtınanın estiğini görebiliyoruz.

Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez, bir konuşmasında, Latin Amerika’da başlayan bu fırtına için, “*artık devrim başladı; Latin Amerika’nın güzel insanları ayaklanıyor*” diyor. Latin Amerika ülkelerinde ard arda sosyalist kabul edilen adayların seçimlerden galibiyetle çıkması, ABD’nin ve diğer emperyalist ülkelerin tüm karşı çabalarına rağmen, Chavez’in referandumu kazanarak Venezüella devlet başkanı olarak kalması bir “ayaklanma” olarak değerlendirilebilir mi? Doğrusu bunu söylemek zor, ama en azından şunu öngörmek gerekiyor: Latin Amerika halkı, güçlü bir biçimde sosyalizmin teori ve pratiğinden etkileniyor. Bolivarcı ulusal kurtuluşçuluk, yeni evrede kendisini sosyalizme yönelim olarak gösteriyor. Küba’nın varlığı başlı başına bir örnek yaratıyor. Yıllar yılı sömürgecilğe karşı direnmiş olan Latin Amerika halkları, Küba’nın başarmış olduğunu kendilerinin de başarmalarının zor olmadığını görüyorlar. Kübalı devrimciler, onların hemen yanı başlarında kulaklarına sürekli bir şeyler fısıldıyorlar. “*Bizim dünya devrimcilerinin düşlerine yapacağımız en büyük katkı, bu kararlılığımız olacak*” diyen Kübalı komünistlerin örneği, Latin Amerika halkları için ulaşılması hayal edilen bir dünyayı gösteriyor. Latin Amerika’nın diğer halkları da bağımsız olmak istiyorlar; dış borçlarından kurtulmak istiyorlar; her doğan çocuklarının IMF’ye, Dünya Bankası’na milyonlarca dolar borçla doğmasını istemiyorlar. Kaynaklarını kısıtlı da olsa ola-

bildiğine eşit kullanmak, çocuk ölüm oranlarını en aza indirmek, tıp alanında dünyanın sayılı ülkeleri arasına girmek, insanların yalan söylemeyi unuttuğu bir dünyayı yaratmak istiyorlar. İşçilerin sokaklarından göğüslerini gere gere geçtikleri, sosyalist devrim mimarlarının kendilerine yaptıkları ferah bir türküyeye benzeyen evlerde oturmak, bir daha aç kalmamak, bir daha gelecek kaygısı duymamak, “artık bütün sevinçlere inanmak” istiyorlar. Onlar da gerekirse tüm yoksunlukları eşit olarak paylaşmak ama onurlarından asla ödün vermemek istiyorlar. Onlar da kendilerine ait satacak ürünlere sahip olmak, ama geleceklerini asla satmamak istiyorlar.

Brezilya’da işçi kökenli Lula da Silva’nın 2002’de cumhurbaşkanı olmasından sonra, Latin Amerika’da işçi ve emekçilerin sosyalizme yönelişleri hızlandı. Neo-liberalizmin yarattığı ağır tahribattan en fazla etkilenen coğrafyalardan birisi olan Latin Amerika’nın üretici güçleri büyük bir yıkımla karşı karşıya kalmıştı. Artık dış borçlarını ödeyemeyecek duruma gelen Latin Amerika ülkelerinde ayaklanmalar birbirini izliyor. “Ayaklanmalar yüzyılı”nın ayak sesleri, Latin Amerika’dan duyuluyordu. Arjantinli piqueteroslar (işsizler)’in eylemleri, tüm kıtayı etkisi altına almış, borsaları sarsmaya başlamıştı. İşçi ve emekçi halkın emperyalizmin ekonomik ilhaki sonucu yaşadıkları ağır yıkım, onları ayaklanmaya itmmişti. Milyonlarca insanın bir anda ayaklanması, ancak devlet başkanlarının birbiri ardına istifası ile durdurulabildi. Arjantin’de en son halk tarafından “sol” görüşleriyle tanınan Nestor Kirchner cumhurbaşkanı oldu ve ayaklanma dinmiş oldu. Arjantin, şu anda Brezilya ile ittifak halinde Serbest Ticaret Anlaşması’na karşı olan ülkeler arasında yer alıyor.

Yine Şili’de Allende’den sonra ilk defa “merkez sol”dan bir cumhurbaşkanı seçildi. Ricardo Lagos, Şili’nin “sosyal” politikaları savunan cumhurbaşkanı. Ekvador’da da benzer bir süreç yaşandı ve

“sol” bir iktidar başa geldi. Meksika’da “sol” aday 2006 yılında yapılacak başkanlık seçimlerinde önde gidiyor...

Bütün bu gelişmeler, Latin Amerika’da yeni bir siyasal oluşumu gündeme getirebilir. Daha önce oldukça etkin olan OLAS (Latin Amerika Birliği) benzeri örgütlenmeler kurulabilir. Ve açık ki, bu defa bu oluşumların hepsinde, Küba’nın belirli bir ağırlığı olur. Fidel Castro önderliğindeki Küba Komünist Partisi’nin bütün bu gelişmeleri dikkatle izlediğine şüphe yok. Küba’nın Latin Amerika’nın geleceği üzerinde söz sahibi olacağından eminiz. Latin Amerika’nın işçi ve emekçi halklarının gönlünde yatanın, Küba’daki gibi bir sisteme sahip olmak olduğunu görmek için, münecim olmaya gerek yok. Arjantin’de, Bolivya’da, Peru’da ayaklanan insanlara sosyalist Küba, onun devrimci önderleri ilham kaynağı olmaya devam ediyor.

Latin Amerika’nın kesik damarlarını birleştirecek olan da, Bolivar’ın düşlerini gerçekleştirecek olan da buralardaki işbirlikçi iktidarların devrim yoluyla yıkılıp, yerlerine devrimci iktidarların kurulmasıdır. Latin Amerika’nın tam anlamıyla özgürleşmesi, sosyalizmle mümkün olacaktır. Şimdi Küba örneğinde görülen “yalansız hürriyetin eli”, yakında tüm Latin Amerika’yı baştan aşağı sarıp sarmalayacaktır.

Latin Amerika’da yaşanan tüm gelişmeler, Latin Amerika halkının yöneliminin sosyalizme doğru olduğunu gösteriyor. Onlar, bunun ancak bir devrim yoluyla olacağını, kendi deneyimleriyle öğreneceklerdir. □

TAYİN EDİCİ MÜCADELELER VE ZAFER

Dünya tarihi büyük bir hız kazandı. Tarih artık on yıllar öncesinde olduğu gibi, ağır ağır ilerlemiyor. Özellikle son on beş yıldır, yani “sosyalizm yıkıldı” çılgınlığının gökyüzünü kapladığı doksanlı yılların başından bu yana tarih büyük bir hızla ilerlemeye başladı. Geçmiş on yıllarda ya da durgunluk dönemlerinde diyelim yıllarla alınan zaferler, şu son yıllarda aylarla hatta haftalarla alınıyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin tümünde, bütün burjuva dünyada, tarihin gördüğü bütün savaşların yanında küçük birer muharebe olarak kalacağı bir dünya savaşının hazırlıkları harıl harıl yapılıyor. Şu son bir kaç haftalık gelişmeler herşeyi anlatmaya yetiyor.

ABD emperyalizmi, bir dünya savaşı için kendisinden daha uygunu bulunmayacak bir aptal adamın ikinci defa başkan seçilmesinden sonra “kendi evini” yeniden düzenlemeye başladı: Daha geniş çaplı bir savaşa uygun olacak şekilde...

Düşmanlarında ve rakiplerinde yeterli korkuyu yaratmıyor olacak ki, papaz cüpleri cellat Powell yerine vampir kılıklı başka bir celladı Dışişlerine getirdi: Savaşma kararlılığının ve vahşette sınır tanımayacağına simgesi olarak... CIA, Savunma Bakanlığı gibi savaşta etkin olacak kurumlarını yeniden düzenliyor. Her kurumun başına, diplomasiye değil, askeri güce öncelik veren; savaşı kualsızca ve vahşi şekilde yürütebilecek kadrolarını getiriyor.

ABD emperyalizmi bir yandan bu düzenlemeleri yaparken bir yandan da Felluce örneklerini yaratıyor. Felluce... Irak'ın bu ufak kentinin, tarihin tanık olduğu en vahşi biçimlerle yok edilmesinde ABD emperyalizminin dünya emekçi halklarına, emperyalist rakiplerine ve diğer ülkelere mesajını okumak gerek. Bu mesajda, ABD emperyalizminin amaca giden yol üzerindeki engelleri her türlü vahşet yöntemleriyle ortadan kaldırma kararlılığı yazılı. ABD'nin emperyalist tekelleri bütün dünyayı ele geçirmek isterlerken amaçlarına giden yolu, taş üstünde taş bırakmamak üzere, hiçbir kural ve anlaşmaya bağlı kal-

maksızın temizleyeceklerini Felluce örneğiyle dünyaya göstermek istediler.

ABD seçimlerinden hemen sonra, ABD-İsrail-işbirlikçi Filistin burjuvazisi ortak operasyonu ile Arafat'ın ortadan kaldırılması, ABD'nin geniş çaplı savaş hazırlığının bir başka yönü oldu. Arafat, yaşamının son saatlerinde “Ahiren vasaluni” (Sonunda bana ulaştılar) sözleriyle bu ortak operasyonu açığa çıkardı. ABD emperyalizmi, yolu üzerindeki engelleri hızla, kural tanımadan ortadan kaldırmaya çalışıyor.

Gerçekte, ABD emperyalizmi askeri güç politikasını çok daha önceden devreye sokmuş ve bir dünya savaşını kendi cephesinden başlatmıştı. Şimdi bu savaşı daha da yaymak, kapsamlı hale getirmek; dünya proletaryası, emekçi halkları ve emperyalist rakipleri karşısında zaman yitirmeden, hızla bir zafer kazanmak istiyor. ABD'nin acelesi var, çünkü zaman onun aleyhine işliyor.

Bir dünya savaşının diplomasi yönünden hazırlanması aşaması önemli ölçüde aşılmıştır. Bu savaşın şu veya bu şekilde kazanılması tarafı olacak devletler, askeri hazırlıklarını hızlandırdılar. Avrupalı emperyalistler, öteden beri bir “Avrupa Ordusu” kurmaya çalışıyorlar. Fransa'nın Irak işgalinden önce başlayan ve özellikle son dönemlerde yaptığı ABD karşıtı çıkışlar, emperyalistler arası ilişkilerin ne kadar gerildiğini gösteriyor. Son olarak geçtiğimiz günlerde Fransız Cumhurbaşkanı'nın ABD'nin en sadık müttefiki İngiltere'de söylediği “Dünyaya demokrasi yayma planları, Amerikan askeri gücüne dayanan bir tür modern sömürgecilğe dönüşmemeli” sözleriyle “diplomatik nezaket kuralları”nın dahi bir kenara bırakıldığını gösterdi. Savaşın diplomasi yönünden hazırlanması aşaması tümüyle bitti denemez elbette. Halen belli başlı emperyalist devletler, ittifaklarını genişletmek, karşı ittifakları bozmak ya da zayıflatmak için diplomatik çabalarını sürdürüyorlar. Fakat ağırlığın askeri yöne kaydığı gözle görülür bir durumdur artık.

Japonya, “ordunun uluslararası çatışmalara müdahil olabilmesini sağlamak” yani Türkçesi, savaş çıkartmak ya da savaşa katılmak için anayasasını değiştirmek üzere hazırlıklara giriştiğini açıkladı. Fakat, anayasa değişikliğinin ne önemi var ki! Japon emperyalizminin çıkarları bir emperyalist savaşa katılmayı gerektirdikten sonra anayasa artık sadece çöpe atılacak bir paçavra olur. Sürekli silahlanan İsrail, atom bombası peşindeki İran, savaş kapasitesini sürekli geliştirip güçlendiren Çin, savaş hazırlıklarını hızlandıran öteki ülkelerden birkaçıdır. Fakat, bir dünya savaşının hazırlıklarıyla ilgili en önemli açıklama iki hafta önce Rusya'dan geldi. ABD'nin başlıca hedef ülkelerinden biri olan Rusya, geçtiğimiz haftalarda, ABD'nin savaş hazırlıklarına meydan okurcasına, “başka ülkelerin sahip olmadığı ve olamayacağı bir atom bombası geliştirdiklerini” açıkladı. Rusya'nın bu açıklamasında, açıkça belirtilmiş olmasa da, hedef ülkenin ABD olduğu tartışma götürmez. Açıklamanın zamanlamasının ABD'nin savaş hazırlıklarını hızlandırdığı bir döneme denk getirilmesi bir rastlantı değildir. Bir başka Rus yetkili, “ABD Hükümeti'nin füze savunma kalkanını işlevsiz kılacak yeni silah geliştirildiğini” daha önce açıklamıştı.

ABD emperyalizminin bir dünya savaşını başlatmasının ve şimdi daha geniş bir alana yaymaya çalışmasının iki temel nedeni var: Birincisi, dünya proletaryası ve ezilen halkların gelişen devrim hareketlerini boğmak. İkincisi, dünya pazarlarının yeniden paylaşımını gerçekleştirmek. Onda bu iki amaç iç içe geçmiştir. Dünyanın hangi bölgesinde bir devrim hareketi gelişse, dünya gericiliğinin kalesi olarak, ABD'nin oraya müdahale ettiği biliniyor. Öte yandan ABD emperyalizmi, eski güç dengelerine göre yapılmış paylaşımın şimdi yeniden yapılmasını gündeme getirmiştir. Bununla, emperyalist rakipleri karşısında üstünlük kurmayı, onları sıkıştırılmayı, onlara tam boyun eğdirmeyi amaçlıyor.

ER

ERLER DÖNEMİ BAŞLIYOR

Uluslararası alanda etkili olan hemen hemen bütün devletlerin kılıçlarını biledikleri savaşın patlak vermesi mutlak görünüyor. Böyle bir savaşı ancak bir dizi ülkede devrimlerin ortaya çıkması ve burjuva iktidarların devrilmesi önleyebilir. Emperyalist tekelleri savaşlardan ahlaki öfkeler yağdırarak uluslararası anlaşmalara uyma ve adalet çağrılarını yaparak vazgeçirmek mümkün değildir. Tıpkı sokağa çıkan bir milyondan fazla kişinin İngiltere Hükümeti'ni savaşa girmekten vazgeçirmediği gibi. Aksine bu çağrılar, emekçi sınıflarda yanılmalı beklentiler yarattıkları için sadece saldırganların işini kolaylaştırmaya yarıyorlar. Burjuva pasifistleri ve onlara "sol" dan katılanların yaptıkları budur. Emperyalist tekelleri ve devletleri yıkıcı bir savaştan sadece bir toplumsal devrim ya da en azından toplumsal devrim tehdidi vazgeçirebilir.

Aslan payı kendine kalmak koşuluyla dünyanın yeniden paylaşımını gündeme getirenin ABD olduğu tartışma götürmüyor. Yeniden paylaşım ise güç ilişkilerine göre yapılır ve kapitalist devletlerin gücünü sınamanın savaştan başka yolu yoktur. Ancak, geçmiş paylaşım savaşlarından farklı olarak ABD, güçlenen ve bu nedenle payını büyütme çalışan bir konumda olduğu için değil, günden güne çöken, zayıflayan, egemenliğini yitiren bir emperyalist güç konumunda olduğu için yeniden paylaşım savaşını gündeme getirmiştir.

ABD, emperyalist rakiplerinin askeri zayıflığından, kendisi daha zayıf konuma düşmeden, yararlanmak üzere bu adımı aceleyle atmıştır. Afganistan ve sonrasında Irak, bunun iki örneğidir. Şimdi, İran, Suriye ve daha başka ülkelerin işgal ve ilhakı için hazırlıklar askeri, ekonomik, diplomatik yönlerden tüm hızıyla sürdürülüyor.

Çıban olgunlaşmıştır ve er-geç patlaması kaçınılmazdır. Uluslararası alanda etkili olan hemen hemen bütün devletlerin kılıçlarını biledikleri savaşın patlak vermesi mutlak görünüyor. Böyle bir savaşı ancak bir dizi ülkede devrimlerin ortaya çıkması ve burjuva iktidarların devrilmesi önleyebilir. Emperyalist tekelleri savaşlardan ahlaki öfkeler yağdırarak uluslararası anlaşmalara uyma ve adalet çağrılarını yaparak vazgeçirmek mümkün değildir. Tıpkı sokağa çıkan bir milyondan fazla kişinin İngiltere Hükümeti'ni savaşa girmekten vazgeçirmediği gibi. Aksine bu çağrılar, emekçi sınıflarda yanılmalı beklentiler yarattıkları için sadece saldırganların işini kolaylaştırmaya yarıyorlar. Burjuva pasifistleri ve onlara "sol" dan katılanların yaptıkları budur. Emperyalist tekelleri ve devletleri yıkıcı bir savaştan sadece bir toplumsal devrim ya da en azından toplumsal devrim tehdidi vazgeçirebilir.

Ne var ki, ABD'nin saldırganlığından, savaşın yayılmasının kaçınılmazlığından, bunun ancak bir dizi devrimle önlenebilirliğinden olumsuz bir tablo çıkarılmak lazım. Savaş, bütün halklar için

kan, gözyaşı, büyük acılar ve yıkım, yavaşların alt-üst oluşu demektir. Fakat, bir savaşta sadece acı, yıkım, kan ve gözyaşı görmek burjuva pasifistlere ve onların etkisi altındaki küçük burjuvalara özgü bir körlüktür. Çünkü birincisi, savaş halkların yaşamında büyük acılara ve yıkıma yol açarken, aynı zamanda devrimci durumu ve burjuva iktidarların yıkılmasının koşullarını olabilecek en ileri düzeyde olgunlaştırır.

İkincisi, her emperyalist işgal, ezilen halklarda büyük öfkeye yol açarak onları politik yaşama çeker ve başkaldırı duygularını, eğilimlerini güçlendirir. Irak ve Filistin, bunun yakından bildiğimiz örnekleridir. Felluce gibi küçük bir kentin halkı, dünyanın en büyük savaş makinası durumundaki emperyalist işgal güçlerine karşı haftalarca direnebiliyor. ABD emperyalizminin Irak halkına büyük acılar çektiren her katliamı ya da katliam girişimi, daha geniş halk yığınlarının direniş geçmesine neden oluyor. Felluce'de yapılan katliamın işgale karşı direniş bütün Irak kentlerinde güçlendirmesi örneğinde olduğu gibi.

Emperyalist savaşların bütün dünyada devrimci durumu olgunlaştırdığı, teorik olarak olduğu kadar pratik olarak da doğrudur. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Rusya'da çarlığın yıkılmasına, ilk sosyalist işçi devletinin kurulmasına ve bütün Avrupa'da bir devrimci durumun doğmasına yol açtı. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı ise, yeryüzü topraklarının üçte biri üzerinde sosyalizmin kurulmasıyla sonuçlandı. Demek ki, dünya burjuvazisi ne yapsa, dünya proletaryası ve emekçi halkları için çalışmış olacak. Bu, tarihte eşbenzeri görülmemiş yıkımlar pahasına böyle olacak. Devrimler savaşları önlemezse, savaşlar devrimlere yol açacak. Dünyadaki bütün devrimci komünist partiler, hazırlıklarını bu gerçeğe göre yapmalılar.

İnsanlık, tarihin bayramlarına tanık olmaya hazır olsun!

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 518. Gününde

Ölüm Orucu Sürüyor!

Büyük Ölüm Orucu eylemi, tüm dünyanın büyük sıçramalar eşiğinde olduğu bir dönemde savaşıcların büyük azmi ve kararlılığıyla sürüyor. Onlar, bugüne kadar devrimci irade hakkında bildiğimiz, duyduğumuz her şeyi bir kez daha doğrularak, bugüne kadar bilinen tüm örnekleri aşarak yürüyüşlerini devam ettiriyorlar.

İnsanlık bir gün sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya ulaştığında içinde bulunduğumuz bu tarihsel kesitte, üzerinde yaşadığımız topraklarda verilen bu büyük mücadeleyi minnetle hayranlıkla anacaktır.

Onlar, insanlığın binlerce yıllık tarihinden bugüne taşıdıkları en büyük değerleri büyük bir onurla taşımaya devam ediyorlar.

Gelecek onların bugünkü büyük savaşımı üzerinde kurulacak.

Zafer er ya da geç bu büyük mücadeleyi her türlü bedeli göze alarak sürdürenlerin olacak.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR!

Remzi Aydın, faşizme karşı zindanlarda sürmekte olan Ölüm Orucu eyleminde 500'ü günleri aştı. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!" şiarıyla Ölüm Orucuna başlayan Remzi Yoldaş, bizlere leninist bilincin nasıl tek başına bir silah olabileceğini gösterdi. Remzi Aydın ve diğer Ölüm Orucu savaşıcları, her gün faşizmin beynine bir balyoz darbesi daha indiriyorlar. F tiplerinde devrimci tutsaklara yeni saldırılara girişmeye hazırlanan devlet,

Ölüm Oruçlarının etkisiyle her gün bir kez daha sarsılıyor. Remzi yoldaş ise bu zorlu devrim yolunda bir Leninistin neler başarabileceğinin ve düşmana inat nasıl savaşmaya devam edileceğinin göstergesi olmakta.

Bizler de Remzi Aydın'ın "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!" diyerek başladığı Ölüm Orucu eylemini tüm işçi ve emekçi halklara duyurmak için bugüne kadar elimizden gelen her şeyi yaptık. Remzi Aydın'ın Ölüm Orucunun 500'ü günlerinde olduğunu işçi ve emekçilere duyurmak için 11 Kasım 2004 tarihinde Çiğli Organize Sanayi Bölgesi ve belediye binası yakınındaki bir üst geçide, üzerinde "Ölüm Orucu Sürüyor! Remzi Aydın Ölüm Orucunun 500'ü Günlerinde" yazılı "Mücadele Birliği Platformu" imzalı pankartımızı işçilerin yoğun olarak servis ve otobüs bekledikleri saat olan sabah 07:30 sularında astık. Pankart asma eylemimizde çevrede bulduklarını bildiğimiz sivil polislerin bize müdahale etmeye cesaret edemedikleri dikkatimizden kaçmadı. Pankartımızı kısa sürede asıp eylem alanından kayıpsız bir şekilde ayrıldık.

Bizler Denizlerden, 13 Mart Savaşıclarından Aysunlardan Sibellerden Muratlardan devraldığımız bayrağı dalgalandırmaya devam eden Remzi Aydın'ın İzmir sokaklarındaki sesi olmaya devam edeceğiz. Hiçbir baskı bizleri baş koyduğumuz devrim yolundan döndüremeyecek. İzmir'den sevgi ve bağlılık dolu selamlar. Zafere Kadar Daima...

**Ölüm Orucu Sürüyor!
Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük!
Remzi Aydın Yalnız Değildir!**

İzmir'den Leninistler

AÇIK GÖRÜŞE JANDARMA ENGELİ

F tipi zindanlarda uygulamaya soktuğu her türlü katliam, baskı ve sindirme politikalarıyla devrimci tutsakları teslim alamayan faşist devlet, yeni saldırı planlarını hayata geçirmek için fiili olarak harekete geçmiş durumda.

Zindanları tam bir cehenne me çevirecek Yeni İnfaz Yasası'nı meclisten geçirmeye çalışan devlet, bir yandan da bu saldırıların zeminlerini oluşturmak için yeni keyfi uygulamaları, yasakları ve baskıları gündeme getiriyor.

29 Ekim açık görüşünde görüş yerlerine jandarma yerleştirme girişimi, tutsaklar tarafından yapılan suç duyurularına rağmen, bayram açık görüşünde de tekrarlanmıştır. Bu uygulamayı protesto eden tutsaklar ve aileler, görüşmeleri keserek ziyaret yerlerini terk etmişlerdir.

Jandarmanın cezaevi içinde bulunmasını yasaklayan tü-

züklerine rağmen yerleştirilmeye çalışılan bu uygulama, bundan sonraki sürecin de nasıl gelişeceğini göstermektedir.

Bugüne kadar hiçbir yaptırım ve uygulamaları kabul etmeyen devrimci tutsaklar, bundan sonraki saldırıları da boşa çıkaracak ve devrimci iradenin teslim alınamayacağını bütün dünya halklarına göstereceklerdir.

Çöküşünü durduramayan sermaye sınıfı, azgınca saldırılarını tüm topluma yayarak devam ettiriyor. Bu saldırıları, zorbalığı, or-

tadan kaldıracak gücü elinde bulunduran işçi sınıfı ve emekçi halklar, yüzünü kendi öncülerine çevirmeden; zindanları yıkıp tutsakları özgürleştirmeden kendi geleceğini de özgürleştiremez.

**ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞTİRİLMEYEN
EMEKCİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ!**

Ayıışığı Sanat Merkezi İkitelli Şubesi'nden Basına ve Kamuoyuna

İkitelli Ayıışığı Sanat Merkezi'nin JİTEM, sivil polis ve Terörle Mücadele Şubesi polislerinin arama izni ile gelip, keyfi gerekçelerle şubemizi arayıp, ortalığı dağıtmaları ve misafirlerimizi huzursuz etmeleri üzerine; sanat merkezimizin 7 Kasım Pazar günü yapmış olduğu basın açıklamasına halkın desteği ile başlandı.

Basın açıklamasında; devletin keyfi gerekçelerle devrimci kurumlar, basın ve yayın organlarına yaptıkları arama ve baskınlardan söz edildi. "Devrimci Sanat Engellenemez", "Devrimci Basın Susturulamaz", "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla", "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün" ve "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Eyleme polis müdahalesi olmadı. Halkın da desteği ile yapılan basın açıklamasının ardından, kitle, eylem yerinden ayrıldı.

İkitelli Ayıışığı Sanat Merkezi Çalışanları

Adana'dan Leninistlere Bin Selam

Geçmişten bu yana, gençliğin mücadelesi, reformistler tarafından akademik mücadeleyle sınırlı bırakılmaya çalışılmıştır. Bizler Adana'dan genç leninistler olarak, 6 Kasım'ı Kürt emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı 19 Mayıs Mahallesi'nde yaptığımız korsan bir eylemle protesto ettik.

Saat 21.00 sıralarında başlayan eylemimizde, "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "An Şoreş An Mırın", "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kurdistan", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganları atıldı. Atılan sloganlara, balkonlara çıkan, evlerinden aşağı inen halk tarafından yoğun destek gelmiştir. Halkın alkışları arasında bitirdiğimiz eylem, yaklaşık olarak yarım saat sürdü. Ayrıca arkadaşlarımızın yaptığı sesli ajitasyonlara ise Kürt analarının verdiği destek görülmeye değerdi.

Eylem sonrasında çevrede yoğun bir şekilde "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "An Şoreş An Mırın", "Ya Devrim Ya Ölüm" yazılama yapıldığını gözlemledik.

Adana'dan Leninistler

KIVILCIMILAR YANGINA DÖNÜŞÜYOR

Gecekondu halkından sonra, sırayı öğrenciler aldılar. Yeneden, “o eski güzel günlere” döndük. Ama bununla bitmiyor. Kürdistan’da gerilla eylemleri, altı yıl öncesinin yaygınlığına kısa sürede ulaştı. Cenazeler kavgalara, serhıldanlara dönüştü. İşçiler ve memurlar da sokakları hiç boş bırakmıyorlar. Toplumun örgütlü kesimi, hemen her yerde eylemde.

Bütün bu mayınların ardına patladığı döneme bakın!! Burjuvazinin kitleleri “AB üyeliği ve refahı” avuntusuyla pasifiye etmek için var gücüyle uğraştığı, “ekonomide tarihi rekor”ların ardına kırıldığı, enflasyonun tek haneli rakamlara düşürüldüğü bir dönem... Ve bir kez daha ortaya çıkıyor ki, kitleler, artık burjuva demagojilerine itibar etmiyor. Onlar artık geleceği değil bugünü, boş vaatleri değil, ekmeği-özgürlüğü istiyorlar. Demagojideki bu başarısızlık, şimdiden burjuvaziye keskin kamplara bölüyor. Bir bölümü, “azınlık raporları” hazırlıyor, diğer bölümü bu raporu yırtıyor. Emekçiler, burjuva denetiminden çıkıp, radikalleştikçe, burjuva kamplar arası çatışmalar, sözlü tehditlerden birbirlerine karşı eylemlere doğru yol alıyor. Tepedeki bu büyük kriz, toplumu her konuda keskin, ideolojik kamplamalara zorluyor.

Boşa giden çabalar, sadece burjuvaziye ait değil. Ne yaptılarsa, iç savaş ve devrimi tasfiye edemeyen küçük-burjuva sosyal-reformistleri ve aydınları, son bir çabayla “AB üyeliği ve refahı” umudunu canlı tutmaya çalıştılar. Burjuvazinin eline yüzüne bulaştırdığını, şimdi bu sosyal-reformistler sırtlanıyorlar. “Sistematik işkence yok” diyerek, adeta burjuvaziye kendilerini siper ediyorlar. Böylesi çabalar, halklarda ezilen ve her günü bir işkence gibi geçiren geniş emekçi yığınlarında, büyük hayal kırıklığı yaratıyor. Varsın olsun. Böylesi hayal kırıklıkları, emekçilerin küçük-burjuva reformizminden kopuşunu hızlandırıyor.

Milyonların İçinde Gerilen Zemberek

Bu bir kopuş anıdır. Geniş emekçi yığınlarının, kararsız, karakteriz, yumuşak başlı önderlerinden kopuş anıdır. Başlayan, ama henüz bitmeyen ve eğer Leninistlerin çabaları yeterli olursa, bitişi bir zaferin müjdecisi olacak bir süreçtir bu. Nihayet en geniş emekçi yığınların, sonuna kadar gitmeye kararlı olanların izleyebileceği, önlerine çıkan her engeli yıkma azmine kavuşabilecekleri bir dönemdir bu. İçine düştükleri çukurun dibinden gökyüzünü görenler, hemen soracaklardır, “Nerede bu sözünü ettiğiniz emekçi yığınlar?” Örgütlü kesim dışında kalan ve sefaletin bütün insanlık dışı sonuçlarını yaşayan esas büyük çoğunluğun

ataletine, hareketsizliğine bakıp aldananlar, kendi yumuşak başlı ve karakteriz çevrelerinde elbette büyük dip akıntılarını göremezler.

Bırakalım, her boydan reformistler ve onların kan taşımaktan bıkip usanmayan oportünistler, alanlara taşıdıkları kitlelerin azlığına bakıp, sıkıntılı iç geçişlere boğulsunlar; bırakalım, milyonların henüz harekete geçmemiş oluşunu, kendi reformculuklarına bahane olarak kullansınlar.

Örgütlü kesimler dışında kalanların henüz harekete geçmemiş olması, onların suçu değil. Çünkü yığınlar, ne denli eziliyor, hakarete uğrayıp aşağılanıyor; ne denli yaşamdan kovuluyor ve ekonomik yıkımın sonuçlarını midelerinde, zihinlerinde ve sırtlarına inen coplarda hissediyorlarsa; onlar o denli devrimci iç güdülerini keskinleştiriyorlar demektir. Bu devrimci içgüdü, ezilen, sefalet içinde boğuşan kitlelerde her zaman vardır. İftar çadırları önünde saatler öncesinden sıraya girenlerin sayısını, yardım dağıtımlarında bir paket makarna için birbirlerini paralayınları görenler için; onların devrimci içgüdülerini keskinleştirdiğine inanmak saçma bir çelişki gibi algılanabilir. Diyalektiği anlamayan, devrimi de anlayamaz. Ve devrim, yaşamın derin çelişkileri içinde doğar.

Evet, doğrudur; yalnızca sefalet yığınları devrimci eylemlere ve örgütlere kendiliğinden sürükleyemez. Bunun ne derece doğru olduğunu dünyanın birçok ülkesinde görüyoruz. Mısır, Bangladeş, Somali gibi ülkelerde sefalet korkunç insanlık trajedisi düzeyine ulaştığı halde, bu ülkelerde halen daha burjuva muhalefetin ötesinde bir yığınsal devrimci savaşım yok. Fakat bu durum, oralarda da, tıpkı bu topraklarda olduğu gibi, hareketsizlik içindeki yığınların devrimci içgüdülerini keskinleştirmedikleri anlamına gelmez. Oralarda olmayan şey, devrimci ajitasyon, devrimci hedefler ve faaliyetler yoluyla, saklı bulunan devrimci içgüdüğü harekete geçirecek öznel güçtür. Bu toprakların reformistleri, öncelikle bu görevi reddediyorlar, sonra da “kitleler nerede?” diye feryat ediyorlar. Karakterizlikleri, çapsızlıklarıyla yarış halinde.

Yığınların içinde yeterince “patlayıcı malzeme” birikmeden, tek başına devrimci ajitasyonun kitleleri harekete geçirmeye yeteceğini iddia edecek kadar öznelci değiliz. Marksizm gelişen toplumsal süreçleri başka türlü ele alır: partilerin devrimci enerjisinin, yaratıcı dehasının, girişkenliğinin önemini keskin tanıırken; bunu nesnel durumun nesnel seyrinin analiziyle; sınıfların arasında doğan, gelişen nesnel ilişkilerin tespitiyle; sistem içi ve sistem karşıtı tüm hareketlerin yığınlarla kazandırdığı tarihsel birikimle birleştirir. Öznel gücün faaliyeti, nesnel gelişmeler tarafından belirlenen sınıflararası gerçek ilişkileri ve yığınların toplumsal bilinç eğilimlerini hesaba katar.

Yığınların içinde yeterince “patlayıcı malzeme” birikmeden,

tek başına devrimci ajitasyonun kitleleri harekete geçirmeye yeteceğini iddia edecek kadar öznelci değiliz. Marksizm gelişen toplumsal süreçleri başka türlü ele alır: partilerin devrimci enerjisinin, yaratıcı dehasının, girişkenliğinin önemini keskin tanıırken; bunu nesnel durumun nesnel seyrinin analiziyle; sınıfların arasında doğan, gelişen nesnel ilişkilerin tespitiyle; sistem içi ve sistem karşıtı tüm hareketlerin yığınlarla kazandırdığı tarihsel birikimle birleştirir. Öznel gücün faaliyeti, nesnel gelişmeler tarafından belirlenen sınıflararası gerçek ilişkileri ve yığınların toplumsal bilinç eğilimlerini hesaba katar.

Dipten Gelen Büyük Dalga

Son derece örgütlü yürütülen burjuva demagojilerine ve “değişim” vaveylasına rağmen, geniş emekçi yığınlarında hiç bu denli burjuva saflardan kopuş eğilimi güçlenmemiştir. Nasıl güçlenmesin ki? IMF’nin ve emperyalist tekellerin yıkım programı hiçbir engel tanımadan ilerlerken, onmilyonların sağlık güvencesi, emeklilik hayalleri; memurların tüm güvenceleri, tek tek değil, bir bütün halinde ve aynı anda yıkılırken; küçük üretici köylülere ö-

denen tüm sübvansiyonlar ortadan kaldırı-
lırken, gecekondulara karşı savaş açılırken;
vergilerin yükü bir yıl-
da iki katına çıkarken;
kitlelerin burjuvaziden kopma eğilimini gö-
remeyenler, yalnızca ah-
maklar olabilir. 35 yıllık
sert mücadeleler içinde
geniş emekçi yığınları,
geçmişte şu ya da bu
nedenle böylesine bü-
yük bir kopuşu gerçek-
leştirememişlerdi.

Kimi zaman müca-
dele, öylesine hızlı bir
dönüşümle sertleşip
yaygınlaşır ki, işçi sınıfı
ve emekçilerin bilincindeki gelişme, buna ayak uyduramaz.

'70'li ve '90'lı yıllar böylesine yıllardı. '70'li yıllarda en geniş
kitleliliğe sahip devrimci hareket, olayların hızlı gelişimi içinde
anti-faşist bilinç temelinde yükseldi. Faşizmi bir devlet biçimi o-
larak kavrayabilecek olgunluğa ulaşamadı. Bu hareketin gerisin-
de kalan bilinç, '90'lı yıllarda da etkisini gösterdi. Gazi Mahalle-
si'nde başlayan halk ayaklanmasının, bir tuğgeneralin "asker sö-
zü" üzerine geri çekildiği hala hafızalardadır.

Kürt halkının silahlı ayaklanmasına, Türkiye işçi sınıfından
yeterli destek gelmeyişi'nin nedenlerinden biri de, bu ortalama bi-
linçti. O güne dek kimsenin pek alışık olmadığı şekilde Ulusal
Kurtuluş Hareketi(UKH), askere karşı dişe diş mücadele yürüttü.
Bir anda muazzam genişlik ve olağanüstü sertlik kazanan iç sa-
vaş, işçi sınıfının tarafından kolayca kavranamadı. Tarihsel ön-
yargılar, geleneksel olana bağlılık, işçi sınıfı ayağına pranga ol-
du.

Geleneksel burjuva düşüncesinin emekçiler arasındaki temel
toplumsal taşıyıcısı, küçük üretici köylülük oldu. Devletten aldığı
sübvansiyonlarla ayakta kalmayı başarabilen İç Anadolu'nun, E-
ge'nin ve Karadeniz'in küçük üreticileri, uzun yıllar boyunca
karşı-devrimin oy deposu olmuştu. Bu geri kitleler, zaman za-
man Kürt halkına karşı yükseltelen şovenist kampanyalarda so-
kaklara döküldüler. Bu tepkiler, birçok siyasi çevrenin sosyal-şo-
venizme karşı tutarlı mücadele vermelerine engel oldu ya da bu
konudaki tutarsızlıklarına gerekçe oldu.

Emekçilerin burjuvaziyle ilişkilerinde, '90'lı yılların sert sını-
f savaşmaları önemli dönüşümler yarattı. Burjuva partilere ve
parlamentoya olan güven eridi. Ancak, burjuva parlamentodan
kopuş, burjuva sınıftan tam bir kopuş anlamına gelmez. Emekçi-
ler arasında burjuva dünyasının dolaylı etkileri, sendikalar ve kü-
çük burjuva reformistleri aracılığıyla sürdü.

15 yıllık mücadele seyrinde, Leninistlerin her zaman devri-
min doğrudan görevlerini ön plana çıkartmış olması, diğer devri-
mci çevrelerce anlaşılamadı. Kimi kendini beğenmiş ukalalar,
bu çabalarımızla alay etmeyi ihmal etmediler. Son 15 yıla dam-
gasını vuran, devrimci grupların bir türlü reformist, yumuşak
başlı, düzen içi unsurlardan kopuş içine girmemesi oldu. Oportü-
nist önderlik, kitlelerin önüne, dönüp dolaşıp, reform görevlerini
getirip koydu. Oysa yapılması gereken, reform görevlerinden ayı-
rılarak doğrudan görevlerinin aydınlatılmasıydı. Kısaca, son 15

Emekçi Halkın Ayaklanmaları Olağan Hal Aldı

yılda, süregiden sert iç
savaşa rağmen, oportü-
nizm ne cephe gerisinde-
kilerin devrimci içgüdü-
lerini harekete geçirecek
bir iktidar programı ve
faaliyeti yürüttü, ne de
örgütü-ileri kesimlerin
bir anda genişleyen hare-
ketin gerisinde kalan bi-
lincini ilerletebildi.

2001 yılında hızla
derinleşen ve etkilerini
günümüze dek arttırarak
sürdüren şiddetli kriz, sı-
nıflararası ilişkileri de
alt-üst etti. Devrimci iç-
güdü, o güne dek atalet
içinde bulunan milyonla-
rı sokaklara döktü. Bü-

yük toplumsal çalkantılar, geleneksel olandan kopuş eğilimini
güçlendirir.

Nihayet bu eğilim, 2004 yılından itibaren kendini hareket bi-
çiminde ifade etmeye başladı. 1 Mayıs'ta İstanbul'un sınıf bilinç-
li emekçileri, burjuva sendikacılarla yollarını ayırarak, Taksim a-
lanını hedef göstermekle önemli bir ileri adım attı. İşçi sınıfının
en ileri bölüntüleri, artık, kararsız, yumuşak başlı, karaktersiz,
politik öncülere daha fazla dayanmak istemiyordu. Bu dönüşüm-
de Leninistlerin devrimci 1 Mayıs politikalarının etkisi tartışıl-
maz. Haziran ayı ise NATO'ya karşı geniş kesimlerin harekete
çekildiği bir dönem oldu. Kuşkusuz UKH'nin yeniden başlayan
gerilla eylemleri, kendi çapında bu kopuş eğilimini -kendi niyet-
lerinin tersine- güçlendiriyor. Ve sonunda, daha önce hiç bir ey-
leme katılmamış Aydos emekçilerinin sermayenin saldırılarına
karşı en sert, sonuna kadar gitme kararlılığını açıkça ifade eden
öfkeleriyle görüyoruz ki, yeni ve hızlı yükselen devrimci dalga,
toplumu sarsıyor. Bu dalga, reformcuları kendi kulvarlarına ve
burjuvazinin kucağına iterken; eylemde devrimci ama söylemde
reformcu olanları da bir keskin tercih yapmaya zorluyor.

Eğilimleri Gerçeğe Dönüştürmek Görevi

Yine de, sözünü ettiğimiz nesnel gelişmeler, bir eğilim ifade
eder, fazlasını değil. Eğer devrimci sınıf partisi, bu eğilimlerin
sözcüsü ve temsilcisi olarak, işçi sınıfıyla ve onun özellikle en i-
leri kesimleriyle sağlam ilişkiler kurmazsa, nesnel olgunluğa va-
ran devrim, zafer yüzü görmez. Nesnel eğilimler, yalnızca, devri-
mci sınıf partisinin çalışma alanı temizler, yoksa kendiliğinden
yığınlarla partinin buluşmasını sağlayamaz. Devrimci azim, yara-
tıcı deha, tam da burada devreye girer. Yığınların bize gelmesini
bekleyemeyiz; onların devrimci içgüdülerine güvenmek, hareket-
siz durumdaki öfkeyi, kendi çabalarımızla, ajitasyonumuz ve
propagandamızla hareketin içine çekebileceğimiz anlamına gelir,
daha fazlası değil.

Şimdi, kitlelerle bağ konusunda, Lenin'in şu öğütlerini hatırlat-
manın zamanı:

"Yığınlarla bağları koru. Onlara yakın yaşa... Onların ruh du-
rumlarını bil... Her şeyi bil... Onlara yaklaşmasını bil... Yığınla-
rı anla... Onların mutlak güvenini kazan... Önderler yönlendir-
dikleri yığınlardan, öncü-güç ise tüm emek ordusundan yalıtılan-
mamalıdır... Yığınlara ne dalkavukluk edin, ne de onlardan ko-
pun." □

SSK'ların Satılmasına Karşı Eylem

SSK'ların Satılmayacağını haykıran emekçilerin buluşma yerlerinden biri de Vatan Caddesi'ndeki Migros'tu. Vakıf Guraba Hastanesi önünde eylem yapmak isteyen emekçiler, 11 Kasım günü saat 12.30'da İstanbul Emek Platformu pankartı altında toplandılar.

SES başta olmak üzere işçi ve emekçi sendikaları, sivil toplum örgütleri ve çeşitli dergi çevrelerinin katıldığı eyleme bizler de "Mücadele Birliği" pankartımızla katıldık.

Sloganlar eşliğinde Vakıf Guraba Hastanesi önüne gelen kitle, burada Filistin Lideri Yaser Arafat'ın ölümü üzerine 1 dakikalık saygı duruşunda bulundu. Hastane önünde sloganlar eşliğinde konuşma yapan DİSK başkanı Süleyman Çelebi bu ülkede sosyal bir programa ihtiyaç olduğunu, Köy Hizmetleri ve SSK'nın satılmak istendiğini, eğitimin, sağlığın paralı hale getirilmek istendiğini dile getirdi. Emekçiler olarak bu mücadeleyi kazanmak zorunda olduğumuzu, kazanamazsak sermayenin tüm ülkeyi emekçiler için bir zindan haline getireceğini söyledi. İstanbul Tabipler Odası başkanının 20 Kasım'da Ankara'da yapılacak mitinge çağrı yapmasının ardından eylem sona erdi.

Eylem boyunca sağlık hizmetlerinin durmasından dolayı hizmet alamayan hastalar arasında yaptığımız sohbetlerde, onlara öncelikle hastanede sağlık hizmetinin durmuş olmasını nasıl karşıladıklarını sorduk. Sağlık emekçilerinin her eyleminde, mikrofonu bekleyen hastalara yönelterek onların tepkisini almaya çalışan burjuva basın aksine, hastalardan çok olumlu tepkiler alıyorduk. Hastalar da "SSK'lar satılmasın" diyordu. "Zaten bu haliyle hizmet alamıyoruz, hizmet yeterli değil, özelleşirse hiç gelemez" diyen hastalar, çözüm önerileri de sunuyordu: "Doktor sayısını, hastane sayısını artırsınlar. Bu telefonla randevu sistemini kaldırsınlar; haftalarca arıyoruz, dönüşüremiyoruz, bu yüzden hastaneye bile gidemiyoruz" diyorlar ve iktidarlara olan öfkelerini dile getiriyorlardı.

**EMEKÇİLER İKTİDAR İÇİN SAVAŞALIM!
İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

Bayramtepe'de Dergi Dağıtımından...

Bayramtepe'de dergimizin yeni sayısını dağıtırken yaşadıklarımızı sizlerle paylaşmak istiyoruz:

Dergi dağıtımı sırasında hiç Türkçe bilmeyen Kürt bir ana, dergi almayacağını söyledi, ama merak ettiği için oğlunu çağırdı. Oğlu 15 yaşlarında bir gençti ve dergiyi aldı. Annesinden 500 bin lira isterken "bu bizim dergimiz anne" dedi. Ben de dergimizin ulusal hareketin dergisi olmadığını belirttim. Genç arkadaş, bizi gayet iyi tanıyormuşçasına, "biliyorum, Mücadele Birliği dergisi" dedi, kafa sallayarak. Dergiyi genç arkadaşına ücretsiz verdim. Oradan biraz uzaklaştığımda annesiyle kavga ediyor ve ısrarla dergiyi okuyacağını söylüyordu.

Başka bir gün, sabah 07:00 sularında elimizde kalan 22. sayımızdan kapialtı

yapmaya gittik. Çok gariban görünen bir gecekonduya gittim ve kapının önüne bıraktım. Ev sahibi arkamdan seslendi, yanına gittim. "Niye bunu yere attın?" dedi. Ben yere atmadığımı ve devrimci bir dergi olduğunu söyledim. O da, "zaten ben o yüzden kızdım, orak-çekici kapının önüne bıraktın, yerden alıp elbette okuyacağım," dedi.

Yine kapı altı yaparken yoldan geçen 16-17 yaşlarında genç bir arkadaş, "bu komünistlerin dergisi değil mi? Bana da ver işçiyim, arkadaşlarımla okuyalım" dedi. Ben daha önce okuyup okumadığımı sordum. Genç arkadaş bir şey söylemedi ama gülümseyerek yoluna devam etti.

Gecekonduda yaşayan bir aileye ikinci defa gidiyordum; belli ki dergiyi okumuşlardı, bana dergiyle ilgili birçok soru

sordular. Bu aileyle ilişkilerimiz oldukça gelişti, bizleri kendi çocukları gibi gördüklerini söylüyorlar. Her gittiğimde mutlaka dergimizi soruyorlar, özellikle eylem haberlerini dikkatle okuyorlar.

Dergi dağıtımında ilk kez girdiğim bir evde yaşlı bir amcayla biraz sohbet ettik. Amcanın büyük ihtimalle okuma-yazması yok, fakat yine de dergiyi alıp bana beş milyon lira verdi ve Mücadele Birliği'ni sahiplendiğini söyledi.

Bu birkaç örnekte de görüldüğü gibi, eğer bizler bulunduğumuz her bölgede emekçi-yoksul halklarımızla bağlar kurup, ilişkilerimizi geliştirirsek onların devrimcileri nasıl sahiplendiklerini ve kucak açtıklarını göreceğiz.

Bir Y.E.Mücadele Birliği Dağıtımcısı

ANTEP'TE YÖK PROTESTOSU

6 Kasım günü, Antep Adliyesi önünde toplanan Antepli öğrenciler, YÖK'e karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Saat 12:00'da başlayan açıklamaya biz de Devrimci Öğrenci Birliği olarak; "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği", "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz", "Denizlerin Yolunda YÖK'ü

Dağıtmaya", "Akademik Özgürlük Devrimle Gelecek" yazılı dövizlerimizle basın açıklamasına katıldık.

Açıklama okunan metin ve atılan sloganlarla sona erdi.

Antep'ten DÖB'lü Öğrenciler

Devrimci Basın Susturulamaz!

10 Kasım 2004 tarihinde, Okmeydanı'nda bulunan, Yeni-den Özlem Yayıncılık, İstanbul Gençlik Derneği, Ülkemizde Gençlik Gelecektir Dergisi sabah saat: 06.00 civarında polis tarafından basılmış, 19 kişi gözaltına alınmıştır.

Öğlen saatlerinde konuyla ilgili bir basın açıklaması düzenleyen Ülkemizde Gençlik Gelecektir Dergisi'nin yaptığı açıklamada;

"... Bu sabah saat 06.00 sıralarında yoğun polis ablukası altında; kapılar kırılarak, içeriye biber gazları, gaz bombaları atılarak basılmış, içeride bulunan 19 arkadaşımız yerlerde sürüklenerek, dövülerek gözaltına alınmıştır.

Bizi baskınlarla, gözaltılarla, tutuklamalarla yıldırabileceklerini sananlar yanıldıklarını hala göremiyorlar. Biz bundan önce de defalarca basıldık, gözaltına alındık, tutuklandık; ama mücadelemizden vazgeçemedik. Bundan sonra da vazgeçmeyeceğiz." denildi.

Gözaltına alınanlar, üç gün boyunca TMS'de tutuldular. Daha sonra çıkarıldıkları mahkemede 2 kişi tutuklanırken, diğerleri tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Serbest bırakılanlar, baskın ve gözaltında yaşadıklarıyla ilgili 18 Kasım '04 tarihinde Beyoğlu Adliyesi'ne giderek suç duyurusunda bulundular.

Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla

İşçilerin emekçilerin kültürünü yaşatıp üretmeyi önüne hedef olarak koyan Ayışığı Sanat Merkezi, sürekli çeşitli etkinlikler gerçekleştiriyor ve bu etkinliklerle, emekçi halkı birbiriyle buluşturuyor, burjuva kültüre karşı güçlü bir cephe oluşturuyor. Kasım ayı içinde çeşitli düzenlediğimiz etkinliklerden ilki, 14 Kasım günü gerçekleştirildi.

14 Kasım günü saat 14:00'da, "Büyük Adam Küçük Aşk" adlı filmin sinevizyon gösterimini gerçekleştirdik. İkitelli halkı etkinliğimize büyük ilgi gösterdi. Gösterim sonrası Kürtçe ve Türkçe türkülerle etkinlik coşkuyla sona erdirildi.

15 Kasım günü saat 14:00'da ise, "Grup Mart Ateşi"nin müzik dinletisi gerçekleşti. Grubun dinletiden önce yaptığı konuşma, etkinliğe katılan insanları etkiledi. Hem son süreçte Ortadoğu'nun yaşadığı sıcak savaş, emperyalizmin katliamcı yüzü ve halkların üzerindeki vahşetinden ve hem de, 5 yıla yakın bir süredir devam eden, Ölüm Orucu eylemi anlatıldı. Ölüm Orucu eylemini sürdüren tutsakları selamladıklarını söyleyen Mart Ateşi Grubu, coşkulu bir müzik dinletisi verdi.

16 Kasım günü de, saat 15:00'da tiyatro ve şiir dinletisi gerçekleştirildi. İkitelli Ayışığı Şiir Grubu'nun gerçekleştirdiği dinleti Arapça, Kürtçe, Türkçe şiirlerden oluşuyordu. Etkinliğimize katılanların çoğunun, Kürt, Arap ve Türk olmalarından, kendi kültürlerinden motifler bulmalarından kaynaklı grubumuz çok beğenildi. Ardından tiyatro grubumuz sahne aldı, izleyiciler oyunumuzu çok beğendiler. Etkinlik bitimi misafirlerimizle neşeli sohbetlerimiz sürdü.

Ayışığı Sanat Merkezi İkitelli Şubesi olarak yeni etkinlikler gerçekleştireceğiz; insanın insanca yaşayacağı bir dünya kurmak için emekçilerin kültürünü yaygınlaştıracacağız.

Ayışığı Sanat Merkezi/İkitelli

Devrim Mücadelesi Her Şeye Rağmen Sürecektir

Değerli Yoldaşlar,

Proletaryanın sınıfsız sömürsüz iktidar mücadelesindeki sesi soluğu dergimiz Y.E.Mücadele Birliği aracılığı ile, hepimizi en içten devrimci duygularıyla selamlarım.

Emperyalist sistemin yoğun krizler içerisinde debelendiği, krizinin derinleştiiği oranda saldırganlaştiiği ortamda, anti-emperyalist, anti-kapitalist güçlerin daha yoğun daha atak mücadele biçimleri örgütlemeleri gerekmektedir.

Komünist ideolojinin yaratıcıları büyük bilim insanları Karl Marx ve Friedrich Engels, kapitalist sömürü sistemini ve yasalarını tahlil etmiş ve bu sömürü sistemini ortadan kaldırmak için de tarihsel sorumluluğun proletaryada olduğunu ortaya koymuşlardır.

Yaklaşık 150 yıllık mücadele süreci içerisinde dünya proletaryası, ilk olarak şanlı Paris Komünü ile proletaryanın iktidarı alabileceğini tüm dünyaya göstermiştir.

Faşist Hitler Almanyası dünya pazarını yeniden paylaşmak ve sosyalizmi yok etmek için işçi sınıfının iktidarda olduğu Sovyetlere saldırmış ve faşist devlet terörünü Avrupa halklarına milyonlarca cana mal olma pahasına uygulamıştır.Sovyet Kızıl Ordusu yiğitçe direniş ve karşı konulmaz saldırı ile zorun zoru sökeceğini dünya halklarına göstermiş ve Hitler faşizmini tarihin çöplüğüne atmıştır.

2. Paylaşım Savaşı'ndan sonra açık işgal yöntemleri ile halkları köleleştirmenin mümkün olmadığını gören kapitalist sistem, 1990'lara kadar siyasi yöntemlerle sömürü sistemini devam ettirmiştir.

Sovyetler'in çözülmesi sosyalist sistemin geçici olarak gerilemesi emperyalist sistemin dünya halklarına savaş gücünü göstermesi için bulunamaz tarihsel bir fırsat doğurmuştur.

M.Ali Birand 32. Gün programında Putin'e; "Eğer Sovyetler Birliği varlığını sürdürseydi, Amerika, rahatlıkla Yugoslavya, Afganistan ve Irak'a saldırabilir miydi?" diye sorduğunda Putin, "kesinlikle hayır", diye yanıtladı.

Başını ABD'nin çektiği dünya emperyalizmi, yaklaşık 50 yıldır özlediği silah gücünü göstermek fırsatını, içinde bulunduğu ekonomik krizini gizleme politikası ile bütünleştirerek Yugoslavya, Afganistan ve Irak halklarının üzerine tonajı tespit edilemeyecek yoğunlukta kimyasal ve parça tesirli bombalar atarak buldu.

Küçük bir hatırlatma; 19 Aralık 2000 katliamında faşist TC'nin 20 zindana 20 binin üzerinde bomba attığı düşünülürse, ismini belirttiğimiz ülkelere ne kadar bomba atıldığı tahmin edilebilir.

Günümüzde ABD emperyalizminin yandaşı devletlerle beraber, Irak halkına saldırıları, kendilerinin de deyiimi ile ikinci bir Vietnam yaratmıştır.

Ortadoğu'da Filistin ve Irak halkları emperyalist teröre, canını dişine takarak karşı koymakta ve gerilla taktikleri ile işgalci askerleri Irak'taki üslerine hapsedmektedirler. Irak'ta hareket

alanı daralan işgalci güçler, yenilgiyi kamufle edebilmek için a-lalacele bir seçim ve yeni kukla hükümet oluşturarak Vietnam'ı çağrıştıran kaçış yerine usulüne uygun bir geri çekilme planı peşindedirler.

Üzerinde Yaşadığımız Topraklara Gelince...

Kürt siyasal hareketinin varolan sistem içerisinde sosyal demokrat role soyunması ve bil cümle reformist düzen solunun bu politikaya balıklama atlaması, gelişen devrimi bir süre oyalamayı başarsa da durdurmaya yetmeyecektir. Sistem, dönem dönem sözcüleri aracılığı ile kendileri için en iyi Kürt'ün ölü Kürt olduğunu devamlı vurgulamaktadır. Nuriye Kespri şahsında, ölü Kürt isteyen AB emperyalizmi, Zanaların şahsında uysallaşmış Kürt isteyerek, tam anlamı ile havuç sopa politikasını Kürtler üzerinde uyguluyorlar.

...

İlkel Kürt milliyetçiliğinin temsilcisi Kürt Pen başkanı Haydar Işık, ABD emperyalizmi tarafından kabul edilmenin hayali ile yanıp tutuşmaktadır. Yazısında "dağ bize gelmiyorsa biz dağa gidelim" diye görüş belirten H.Işık, ABD emperyalizminin Osman Öcalan'ı tercih etmesine hayıflanmaktadır.

Kapitalizmin anayurdu Avrupa'dır, serpilip geliştiği yer ABD'dir herkesin de pratik yaşamda gördüğü gibi emperyalizm özgürlük değil egemenlik ister. Şimdi üçüncüsü yaşanan tüm paylaşım savaşlarının amacı dünyadaki yeraltı yerüstü zenginlik kaynaklarının tek başına gasp edilmesi ve dünyadaki emekçi halkların yaratığı zenginliklere el konulmasıdır.

Ulusal kurtuluş mücadelesini yürütenlerin çözümü, emperyalist ülkelerde aramaları, en hafif tabiriyle siyasal körlüktür.

Bunların yanı sıra siyasal iktidar mücadelesini bilinmez geleceğe erteleyen ortalama sol hareket, sınıflar mücadelesini burjuvaziye teşhir etmeye indirgeyerek düzen solculuğu görevini yerine getirmektedir. Zindanlardaki ölüm orucu eylemini suskunluk içerisinde boğma konusunda burjuvaziden geri kalır yanları yoktur.

Ama tüm karşı çabalara rağmen zafer savaşanların olacaktır.

Türk ve Kürt reformistlerin mücadeleyi pasifize etme çabaları, devletin karşı-devrimci terörü, gelişen sosyalizm mücadelesini durdurmaya yetmeyecektir.

Çünkü bizler biliyoruz ki: Devrimciler ölür ama devrimler sürer

**YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru/
Stuttgart**

NOT: Okurumuzdan e-posta yoluyla ulaşan mektubu, yerimizin azlığından dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

YIĞINLARA ÖNDERLİK ETMEK

Sınıflar mücadelesinin geldiği aşamada, şimdi yapılması gereken en önemli şey bir kadronun kendisini ve kolektifi devrime hazırlamasıdır. Kolektifin her bir kadrosu, hangi çalışma alanında olursa olsun önüne çok somut hedefler koymalı ve her günkü rutin işleyişi aşarak kendini yenileyebilmelidir.

Lenin, “bir parti içinde örgütlendikten sonra ikinci aşama devrim için hazırlanmayı öğrenmektir” diyor. Bugün, devrim için hazırlanmak, asla tek boyutlu bir eylem olarak ele alınmamalıdır. Burada bahsi geçen bir kadronun teorik ve pratik anlamda kendisini devrim için yetiştirmesidir. Yığınlara önderlik edecek bir parti ancak böylesi kadrolara sahip olursa başarıya ulaşabilir. “Yığınlara önderlik etmek” salt bir iddia düzeyinde kalmamalıdır. Bu adamakıllı pratik bir süreçtir. Devrimci dönemlerde hiçbir toplumsal olay başlamak ve gelişmek için öncülerin hazırlık düzeyini gözetmez. Her kim ki ayaklanma ve devrim sürecini tek bir eyleme indiriyor, o büyük bir yanılgı içerisindedir. Elbette devrim bir anda başlayacak ve giderek gelişme gösterecektir; ama devrime önderliği sadece onun gelişini öngörmüş olanlar değil, aynı zamanda kendini ona göre hazırlamış olanlar yapacaklardır. Bu dönemde yeterince hazırlıklı olmayanlar tüm teorik ve pratik birikimlerini bir ayaklanma ve devrimin gelişimine göre ayarlamayanlar bocalayacak, yığınlara ne söyleyeceklerini, onları nasıl çekip çevireceklerini bilmeyeceklerdir. Bugün yaşamın sonsuz yeşil ağacını görüp ona göre bir ayaklanma ve devrime hazırlanmaktansa, “yenilgi”nin teorisini yapıp gri bulutlar arasında dolaşmayı tercih edenler, bir devrim amacı geldiğinde cephaneliklerinde hiçbir şey olmadığını görecektir.

Halbuki, yaşam devrime doğru akmaya devam etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde yaşadığı bunalım, kendisini değişik şekillerde ortaya koymaktadır. Artık hiç kimse kapitalist sistemin gelecek on yılı için iyimser tahminlerde bulunamıyor. Tam tersine herkes onlarca olayın açık bir şekilde gösterdiği sistemin iflasının farkında. “Yeni bir

dünya” arayışının başlamış olması, varolanın ömrünü tükettiğini kanıtlıyor. Emperyalist-kapitalist sistemin çelişkileri o denli yoğunlaştı ki, en iflah olmaz kötümserler bile “yenilgiye yenilmemek”ten, “devrimin güncelliği”nden bahseder oldular. Milyonlarca insanı yeni bir dünyanın kuruluşu için harekete geçiren şey tüm dünya da hızla olgunlaşmakta olan devrimci durumdan başka bir şey değildir. Bugüne kadar devrimden hep soyut bir şey olarak bahsedenlerin bir anda

devrimi dokunabilecek kadar yakınlarında hissetmelerinin nedeni, onları böyle düşünmeye iten nesnel zeminin yakıncılığıdır.

Şimdi artık kapitalizme karşı zafer kazanmaktan bahsetmenin zamanı. Elbette bu tarihsel süreç içinde kaçınılmaz bir aşamaydı; ama şimdi artık bu çok daha somut elle tutulur bir hal aldı. Dünya üzerindeki tüm ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmeler kapitalizmin yolun sonuna geldiğini gösteriyor. Ancak elbette kapitalizm kendiliğinden yıkılıp tarih sahnesinden çekilecek değildir. “Kapitalizme karşı zafer kazanmak” diyor Lenin, “öncü (komünist) parti, devrimci sınıf (proletarya) ve kitleler, yani emekçilerin ve sömürülenlerin tümü arasında doğru ilişkilerin kurulmasıyla gerçekleşebilir. Sadece Komünist Parti, eğer devrimci sınıfın gerçekten öncüsü ise, bu sınıfın seçkin temsilcilerinin tümünü içine alıyorsa, eğer sebatlı devrimci mücadelenin deneyimi ile eğitilmiş ve çelikleşmiş, tamamıyla bilinçli ve sadık komünistlerden meydana geliyorsa ve eğer kendisini sınıfın bütün hayatıyla ve bu yoldan sömürülen kitlelerin tümüyle ayrılmaz bir şekilde bağlamayı ve bu sınıfın ve bu kitlelerin güvenini tamamen kazanmayı başarmışsa(abç) ancak böyle bir parti, kapitalizmin bütün güçlerine karşı girişilecek nihai, en amansız ve tayin edici mücadelede proletaryaya liderlik etme yeteneğine sahiptir.” (Kitle İçinde Parti Çalışması; Ekim Yayınları S.117)

Elbette yığınlara önderlik etmek ve kapitalizme karşı zafer kazanmak hiç kimseye bahsedilmiş bir misyon değildir. Bu, ancak büyük bir emek, özveri sonucu kazanılabilecektir. Hiç kimse doğru bir ideoloji ve politikanın temsilcisi olmanın tek başına devrime önderlik etmeye yeterli olacağı iyimserliğine kapılmamalıdır. Doğru ideoloji ve politikalar yığınlara taşınıp, yığınlar bu ideoloji ve politika etrafında örgütlenmezse soyut bir düşünce olarak kalırlar. Yığınların kendi siyasal deneyimleri onları belirli bir yöne doğru götürür ama onlara siya-

si iktidar hedefi gösterilmezse bu hareket de düzen sınırları içinde sönümlenir. Demek ki, bir devrimin olabilmesi, kapitalizmin bir devrimle yıkılabilmesi için yığınların kendiliğinden gelme eylemleri ve bu eylemlerin içinde yer alıp onlara asıl hedefi gösterecek devrimci bir parti gerekiyor. Yığınların içinde olmadan, onların gündelik sorunlarıyla ilgilenmeden, onlarla en sıkı bağları kurmadan yığınlara önderlik etmek mümkün değildir. Yığınlarla kurulan ilişkiler oldukları noktada bırakılırsa, çevremizde bulunan insanlar hızla dönüştürülüp örgütlü ilişkiler haline getirilmezse, sadece onlara ideoloji ve politikalarımızı anlatmış olmamız bir şey ifade etmez; hatta su üzerine yazılan yazılar gibi bir müddet sonra silinip gider.

Doğru ideoloji ve politikaların temsilcisi olan parti, hızla onlarca kadrosunu yığınların arasına göndermeli, her fabrikada, her evde, her işyerinde örgütlenme çalışması yapmalıdır. Yığınlara önderlik edebilmek için her şeyden önce, “halkın devrimci enerjisi”ne güvenmek gerekiyor. “Halkın devrimci enerjisi”, onlara dışarıdan taşınan bir şey değildir. Bütün devrimlerin itici gücü olan ekonomik nedenler, kapitalizmin krizi devam ettiği sürece, yığınları arkasından tarihsel eylemlerine doğru itmeye devam edecektir. Ve bu nesnel zemin olduğu sürece küçük bir partinin dahi devrime önderlik etmesi mümkündür. Tabii eğer bu parti, yığınlara önderlik etmek için tüm gücüyle çalışıyor, yaratıcı çabasıyla kitlelerin gözünü dolduruyorsa. Bazı zamanlar “kitle” sevdası devrimci çalışmanın önünü tıkayabilmekte, bazı zamanlar ise “kitleler” olmadan da devrimin yapılabilmesi şeklinde bir düşünce uç verebilmektedir. Adımı tam olarak koymak gerekirse, her iki düşüncenin de çıktığı nokta, halinden memnun olmadır. Ya yeterince kitleye sahip olunmadığı için eyleme geçmede ayak sürüme ya da sadece varolanın her şeyi yapmaya yeteceğini sanma gibi bir aşırı güven. Her iki yaklaşım da devrime önderlik iddiasındaki bir partiyi statükoculuğa, durduğu yerde durmaya itecektir. “Bu (‘kitleler’ bn.) mücadelenin niteliğindeki değişikliklere göre değişen bir kavramdır” diyor Lenin, “mücadelenin başlangıcında, sadece gerçekten devrimci birkaç bin işçi, kitlelerden söz etmeyi

mümkün kıldı. Eğer parti sadece kendi üyelerini değil, dışındakileri de mücadeleye çekmeyi, ayrıca partiszizleri de ayaklandırmayı başarırca, kitleleri kazanma yolunda demektir... küçük bir partinin bile... siyasi gelişmenin sürecini iyice inceledikten ve partisziz kitlelerin hayatını ve geleneklerini iyice tanıdıktan sonra, uygun bir anda devrimci bir hareket yaratabilmeleri mümkündür... Böyle bir anda, böyle bir parti, sloganlarıyla çıkar ve milyonlarca işçiyi peşinden sürüklemeyi başarırca, bir kitle hareketi elde edilir. Devrimin çok küçük bir parti ile başlatılabileceğini ve muzaffer bir sonuca ulaştırılabileceğini bütünüyle reddetmem.” (age. sf.162-163)

Lenin’in bu sözlerinden öğrenilecek çok şey var gerçekten. Üzerinde dikkatle durulduğunda görülecektir ki, kitlelere ulaşmak sanıldığı kadar zor değil. Hele de bugün “partisziz kitlelerin” hayatında her gün her saat kapitalizmin yıkıcı etkileri yaşanırken. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin yapması gereken, çalışma temposunu kat be kat artırmaktır. Hiç kimsenin partiyi görmezlikten gelemeyeceği bir konuma ulaşmaktır. Her yerde partinin çalışmalarını gören yığınlar, zamanla aradıklarını, beklediklerini bulduklarını düşüneceklerdir. Denizlerin yoldaşları olarak Leninistler, bu konuda şanslıdır. Gittiğimiz insanlar bizim Denizlerin yoldaşları olduğumuzu duyduklarında, bize kapılarını açmakta tereddüt etmeyeceklerdir. İşçiler ve emekçiler, Denizlerin yoldaşlarını yanlarında görmekten her zaman hoşnut olacaklardır.

Elbette yığınların arasında Leninistlerin her hareket ve davranışlarıyla bu anda layık olmaları gerekiyor. Her şeyden önce de cesaretli çıkışlarıyla, sınıflar mücadelesinin her aşamasında proletaryanın ve devrimin çıkarlarını en başa koymalarıyla.

Bizim artık hiç kimseyi beklemeden mücadelenin en ön saflarına fırlamamız gerekiyor. Her konuda kurumsallaşmayı, her şeyin hiçbir aksama olmadan yapılmasını beklemek hayalcilik. Bir an önce mükemmeliyetçiliği bırakıp olanca gücümüzle yığınların arasına girmeliyiz. “Kitlelerin derinliklerine inmek”, “kitlelerle daha sıkı bağlar kurmak”, durduğumuz yerde olabilecek bir şey değildir. Yığınla-

ra önderliği, yığınların içinde ve onların bir adım önünde savaşan parti yapacak. Açık ki, cesareti ve kararlılığıyla öne çıkan parti, devrime önderlik edecek.

Şimdi biz, kabuğumuzu kırmış olmanın ek sorunlarıyla karşılaşabiliriz. Genişlediğimiz için, hiç kimse işimizin kolaylaşacağını sanmamalıdır. Her bir Leninist kadronun eskisinden kat be kat daha fazla çaba sarfetmesi gereken bir dönemden geçiyoruz. Kadroların yetkinleşmesi, kadro adaylarının hızla gelişmesi gerekiyor. Kadro sorunu, bir nitelik sorunudur. Bizim nitelikli, kendini her konuda yetiştirmiş kadrolara ihtiyacımız var. Ancak nitelikli kadrolara sahip bir parti, yığın hareketine önderlik edebilir. Yığınlar bir kez harekete geçtiler mi, etraflarında onlara cesaret, bilgi ve deneyimle önderlik edecek insanları arayacaklardır. İşte o anda onlarla çok daha öncesinden ilişki kurmuş olan Leninist kadrolar öne çıkacak ve ne yapmaları gerektiğini, bir sonraki adımın ne olması gerektiğini onlara göstereceklerdir.

Yığınların arasına sadece onlara propaganda yapmak amacıyla gitmemeliyiz. Asla politik duyguları aktarmakla yetinmemeli, onların gündelik yaşamına nüfuz etmeliyiz. Tıpkı Sverdlov gibi, yanlarına gittiğimiz insanların yaşamlarıyla bütünüyle özdeşleşebilmeli, herkese söyleyebilecek dostça bir söz bulabilmeliyiz.

Bugün, yığınların düzenden duydukları hoşnutsuzluk had safhadadır. Milyonlarca insan, yaşamlarında sürekli bir geriye gidişin farkında. Varolan düzenden beklentileri hızla tükeniyor. Kapitalist sistemin milyonlarca işçi ve emekçiye verebileceği hiç bir şey kalmadı. Özelleştirme ve sosyal hakların hızla budanması sonucu milyonlarca insan, “gelecek kaygısı” ile yatıp “gelecek kaygısı” ile kalkıyor. Sorunlarına bu sistem içinde çözüm bulamayan bu insanlar, mutlaka “sonuç alıcı eylem”e yöneleceklerdir. Devrim, kapıların eşliğinde bu insanların sokağa çıkmasını bekliyor.

Yığınlara önderlik etme iddiasında olan partinin, şimdi onlara bu adımı attırması, eşliği aştırması gerekiyor.